

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 1

1. W wyniku rozpoznania wniosku Stanisława M. Prezydent Miasta wszczął postępowanie administracyjne, o czym zawiadomił wszystkie strony, a następnie decyzją na podstawie art. 28, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 4, art. 36 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane oraz art. 104 k.p.a. zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę dla inwestycji o nazwie "Budowa budynku mieszkalnego wielorodzinnego z usługami w parterze i garażem podziemnym". W decyzji ustalono m.in., iż obszar oddziaływania obiektu, o którym mowa w art. 28 ust. 2 p.b. obejmuje działkę należącą do Mariana H. Marian H. działając za pośrednictwem pełnomocnika, ustanowionego już w trakcie toczącego się postępowania, złożył do Wojewody odwołanie od tej decyzji, wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zarzucając mające wpływ na treść decyzji naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 10 § 1 k.p.a., przez zaniechanie poinformowania jego o zebraniu w sprawie materiału dowodowego przed wydaniem decyzji w sprawie. Odwołujący się podniósł, iż tę korespondencję, w przeciwieństwie do pozostałej, organ doręczył z pominięciem ustanowionego w sprawie pełnomocnika, uniemożliwiając mu w ten sposób zapoznanie się z materiałem zgromadzonym w sprawie i ustosunkowanie się do niego. Organ odwoławczy utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy, uznając ją za prawidłową. Wojewoda wskazał, że pełnomocnik był bardzo aktywny w toku postępowania, zapoznał się z dowodami w dniu (...), a po tej dacie, organ I instancji nie wykonał już żadnych czynności. W skardze do sądu administracyjnego Marian H. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, ponownie zarzucając jej naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 10 § 1 k.p.a. i powtarzając argumentację zamieszczoną w odwołaniu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Decyzja Wójta Gminy o odmowie przyznania Ewie P. świadczeń rodzinnych została doręczona stronie w dniu 31 stycznia 2014 r. Pismem wniesionym 27 lutego 2014 r. Ewa P. zakwestionowała rozstrzygnięcie organu I instancji wywodząc, iż spełnia wszystkie kryteria ustawowe. Decyzją z dnia 25 marca 2014 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało zaskarżoną decyzję Wójta Gminy w mocy.

Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięcia organu II instancji.

3. W dniu 30 czerwca 2006 r. Rada Miejska podjęła na podstawie ustawy o samorządzie gminnym oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach uchwałę nr XLI/691/2006 w sprawie wprowadzenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy. Wprowadzała ona w Regulaminie własne definicje następujących pojęć: odpady budowlane (§ 2.4), chów zwierząt (§ 2.6), przedsiębiorstwo wywozowe (§ 2.5), pojemnik typowy (§ 2.8), odpady problemowe (§ 2.9). Przewidywała w § 5, że właściciele nieruchomości są zobowiązani do utrzymania porządku i czystości, w § 8, że właściciele nieruchomości mają obowiązek niezwłocznego oczyszczania ze śniegu i lodu oraz usuwania błota i zanieczyszczeń z chodnika swojej posesji, zaś w § 12 zobowiązywała właścicieli nieruchomości do przeprowadzenia na własny koszt co najmniej raz w roku deratyzacji. W dniu 23 stycznia 2014 r. wpłynął do Prokuratury Rejonowej wniosek Katarzyny W. o zaskarżenie wymienionej uchwały jako naruszającej prawo.

Dokonaj oceny możliwości zakwestionowania uchwały przez prokuratora w świetle art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 2

1. Decyzję Prezydenta Miasta o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę doręczono Marianowi S. przez awizo w dniu 15 stycznia 2014 r. W dniu 20 lutego 2014 r. Marian S. złożył odwołanie wskazując wady prawne tej decyzji, podnosząc w nim jednocześnie, że nie mógł wcześniej w określonym terminie wyrazić swojego stanowiska w sprawie, gdyż o treści rozstrzygnięcia dowiedział się po powrocie ze szpitala, w którym przebywał w dniach od 21 grudnia 2013 r. do 19 lutego 2014 r. w związku z przebytym zawałem serca. Postanowieniem z dnia 20 marca 2014 r. Wojewoda stwierdził wniesienie odwołania z uchybieniem terminu.

Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięcia organu II instancji.

2. Decyzją z dnia 18 sierpnia 2010 r. Komendant Powiatowy Policji odmówił funkcjonariuszce Policji Annie Z. przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Odmowa uzasadniona została faktem, iż z przedłożonych przez funkcjonariuszkę dokumentów wynikało, że nie jest właścicielem, a jedynie współwłaścicielem zakupionego lokalu oraz, że współwłaściciel nie stanowi członka rodziny policjantki w rozumieniu ustawy o Policji. Decyzję tę Anna Z. otrzymała w dniu 26 sierpnia 2010 r. z prawidłowym pouczeniem o możliwości złożenia odwołania. Strona nie złożyła odwołania do organu wyższego rzędu. Pismem z dnia 24 października 2013 r. Anna Z. powołując się na przepis art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., wystąpiła do Komendanta Powiatowego Policji o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonych ostateczną decyzją tego organu z dnia 18 sierpnia 2010 r., jej uchylenie i przyznanie pomocy finansowej. W swoim wniosku jako nową okoliczność wskazała wyrok WSA z dnia 12 marca 2008 r. sygn. akt II SA/Bd 199/08 reprezentujący odmienny pogląd, niż przedstawiony w kwestionowanej przez nią obecnie decyzji oraz kopię decyzji z 20 czerwca 2013 r., którą ten sam organ przyznał innemu funkcjonariuszowi pomoc finansową na uzyskanie lokalu mieszkalnego w sytuacji analogicznej do tej, w jakiej pozostawała wnioskodawczyni. Na żądanie organu wnioskodawczyni podała, iż o ujawnieniu się okoliczności, z powodu których wniosła o wznowienie postępowania, dowiedziała się w dniu 21 października 2013 r.

Oceń skuteczność żądania strony i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie w tej sprawie.

3. Rada Gminy w dniu 19 grudnia 2013 r. działając na podstawie przepisów art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 2 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 2 ustawy o strażach gminnych, podjęła uchwałę w sprawie utworzenia Straży Gminnej w L. W uchwale postanowiła m.in.: § 1 tworzy się Straż Gminną do ochrony porządku publicznego na terenie Gminy, § 2 Straż Gminna stanowi wyodrębniony pion organizacyjny w strukturze Urzędu Gminy, podległy bezpośrednio Wójtowi Gminy, § 3 zabezpiecza się środki finansowe na działalność Straży Gminnej, jako komórki organizacyjnej Urzędu Gminy, § 4 wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 4

1. Decyzja Wójta Gminy doręczona została Piotrowi W. za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 22 października 2012 r. Decyzja zawierała prawidłowe pouczenie co do trybu i terminu wniesienia odwołania. Odwołanie od przedmiotowej decyzji datowane na 4 grudnia 2012 r. wpłynęło do organu w dniu 10 grudnia 2012 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Wójta Gminy postanowieniem stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Piotr W. złożył skargę do sądu administracyjnego i podniósł w niej zarzut naruszenia art. 9 k.p.a. w ten sposób, że organ I instancji nie pouczył skarżącego przy przyjęciu odwołania o konieczności złożenia wniosku o przywrócenie terminu do jego wniesienia, mimo że tego rodzaju obowiązek został nałożony na organ cytowanym przepisem, co doprowadziło do tego, że skarżący poniósł szkodę wobec nieznamość prawa. Powyższe, w ocenie skarżącego, winno skutkować uchyleniem zakwestionowanego postanowienia. Dodatkowo uzasadniając podniesiony zarzut skarżący wskazał, że działając samodzielnie nie miał świadomości prawnej, co do konieczności złożenia wniosku w przedmiocie przywrócenia terminu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Decyzją Prezydent Miasta określił "Alka" Spółce z o.o. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za 2012 rok w stosunku do nieruchomości położonych w Ł. w wysokości 302.500 zł. Po rozpoznaniu odwołania strony Samorządowe Kolegium Odwoławcze na podstawie art. 233 § 1 pkt 2 lit. a Ordynacji podatkowej uchyliło w całości decyzję Prezydenta Miasta i określiło "Alka" Spółce z o.o. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za 2012 rok w łącznej kwocie 315.687 zł od ww. przedmiotów opodatkowania, powołując się w uzasadnieniu na odmienną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Oceń legalność decyzji SKO w świetle Ordynacji podatkowej i umotywuuj stanowisko.

3. W dniu 21 stycznia 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie wyznaczenia kierunków rozwoju energetyki opartej na odnawialnych źródłach energii na terenie Gminy. W podstawie prawnej uchwały wskazano: art. 18 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 9 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Poszczególnym paragrafom uchwały nadano następującą treść: - § 1 ust. 1 – wprowadzono minimalną odległość od pojedynczej przemysłowej turbiny wiatrowej wytwarzającej energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW od zabudowań mieszkalnych i siedliskowych, która powinna wynosić nie mniej niż 1 500 m; - § 1 ust. 2 - wprowadzono wymaganie uzyskania zgody na lokalizację elektrowni wiatrowej od wszystkich właścicieli zabudowań mieszkalnych i siedliskowych położonych od niej w odległości mniejszej niż 1 500 m; - § 2 - rozwój małych i mikro instalacji opartych na odnawialnych źródłach energii, w szczególności instalacji prosumenckich, uznano za priorytet Rady Gminy; - § 3 - wykonanie uchwały powierzono Wójtowi Gminy; - § 4 - wskazano, że uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 5

1. Na wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych złożony w związku z nie opłaceniem przez Andrzeja M. składek na ubezpieczenie społeczne, Burmistrz działając na podstawie ustawy o transporcie drogowym wydał decyzję o cofnięciu Andrzejowi M. licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Decyzja ta adresowana do Andrzeja M. zamieszkałego w K przy ul. Długiej 5, była dwukrotnie awizowana pod adresem K, ul. Długa 15. O fakcie cofnięcia licencji strona postępowania dowiedziała się dopiero w trakcie kontroli drogowej Inspekcji Transportu Drogowego, podczas której zatrzymano jej licencję.

Przedstaw konsekwencje proceduralne opisanego powyżej doręczenia decyzji w kontekście właściwego trybu zakwestionowania przez stronę tego niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia o cofnięciu licencji.

2. W dniu 4 marca 2008 r. Rada Miejska podjęła uchwałę Nr XV/187/2008 w sprawie zasad zbywania lokali mieszkalnych stanowiących własność Gminy. W § 5 ust. 1 stanowiła, że „Od ceny lokalu mieszkalnego ustalonej przez rzeczoznawcę majątkowego udziela się bonifikaty w wysokości 90% pod warunkiem zrzeczenia się przez nabywcę uprawnień do żądania zwrotu kaucji, o której mowa w ustawie o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego, w ust. 2 przewidywała, że bonifikata, o której mowa w ust. 1 obejmuje cenę lokalu, w tym cenę udziału w prawie własności gruntu lub w przypadku, gdy udział obejmuje prawo wieczystego użytkowania, pierwszą opłatę z tego tytułu.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

3. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z 11 marca 2013 r., po rozpoznaniu wniosku Katarzyny D. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezydenta Miasta z dnia 9 stycznia 2013 r. w przedmiocie dodatku z tytułu wychowania dziecka w rodzinie wielodzietnej, odmówiło przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wskazało, że decyzja Prezydenta Miasta została doręczona stronie - przez jej pełnoletniego domownika - babcię strony, w dniu 14 stycznia 2013 r. Zgodnie z pouczeniem zawartym w decyzji, odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia jej doręczenia. Z akt wynika, że strona złożyła osobiście odwołanie w siedzibie Centrum Świadczeń w dniu 30 stycznia 2013 r., a więc z uchybieniem terminu, który upłynął w dniu 28 stycznia 2013 r. Zawarty w treści odwołania wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania z uwagi na to, że decyzję odebrała osiemdziesięcioletnia babcia, która zapomniała przekazać stronie list z decyzją, nie zasługiwał na uwzględnienie. W ocenie organu strona nie uprawdopodobniła, że uchybienie nastąpiło bez jej winy. W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego strona powtórzyła argumentację wniosku o przywrócenie terminu załączając zaświadczenie lekarskie, z którego wynikało, że u babci w 2010 r. zdiagnozowano chorobę Alzheimera i wymaga ona stałej opieki innej osoby. Dodała, że pracuje do późnych godzin i nie pytała babci o korespondencję, bo i tak by tego nie pamiętała. Zdaniem skarżącej uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy.

Dokonaj oceny skuteczności skargi i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 8

1. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego wydał decyzję nakazującą Janinie D. i Romanowi D. dokonanie rozbiórki altany śmietnikowej usytuowanej na działce. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego nie uwzględnił odwołania stron i zaskarżoną decyzję utrzymał w mocy. W związku z niewykonaniem przez Janinę D. i Romana D. obowiązku wynikającego z decyzji, PINB działając w oparciu o przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przeprowadził postępowanie mające na celu wyegzekwowanie nałożonego obowiązku. Zobowiązanym doręczono upomnienie wzywające do wykonania obowiązku, a następnie wszczęto postępowanie egzekucyjne, doręczając im tytuł wykonawczy. Roman D. wniósł zarzuty, które PINB uznał za nieuzasadnione. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem WINB, na które Roman D.łożył skargę do sądu. Sąd administracyjny rozpoznający tę skargę powziął informację, że prawomocnym wyrokiem tegoż sądu administracyjnego uchylono decyzję WINB oraz poprzedzającą ją decyzję PINB nakazującą Janinie i Romanowi D. dokonanie rozbiórki altany śmietnikowej usytuowanej na działce. **Przedstaw znaczenie wyroku sądu dot. decyzji nakazującej rozbiórkę dla toczącego się postępowania egzekucyjnego i wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego w sprawie ze skargi na postanowienie dot. wniesionych zarzutów.**
2. Decyzją z dnia 7 lipca 2010 r. Waldemar Z. działający jako Wicedyrektor, z upoważnienia Dyrektora Izby Skarbowej odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 września 2008 r. w przedmiocie określenia wysokości straty poniesionej przez spółkę w roku podatkowym 2001 na kwotę 533.093,18 zł. Odwołanie od ww. decyzji złożyła spółka, wnosząc o jej uchylenie w całości i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji, której zarzucono wydanie bez podstawy prawnej i naruszenie w sposób rażący przepisów prawa materialnego i procesowego. Waldemar Z. działający jako Wicedyrektor, z upoważnienia Dyrektora Izby Skarbowej decyzją z dnia 5 października 2010 r., utrzymał w mocy decyzję z dnia 7 lipca 2010 r. o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w sprawie straty w podatku dochodowym od osób prawnych za 2001 rok. **Oceń legalność decyzji organu II instancji w świetle Ordynacji podatkowej i umotywuuj stanowisko.**
3. Postanowieniem z dnia 5 listopada 2012 r. wydanym w sprawie ze skargi Anton Sp. z o.o na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 28 czerwca 2012 r. w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych, Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił zażalenie spółki z dnia 24 października 2012 r. na postanowienie z dnia 15 października 2012 r. o odrzuceniu skargi. W uzasadnieniu sąd wskazał, że postanowieniem z dnia 15 października 2012 r. odrzucił skargę spółki. Odpis tego orzeczenia z uzasadnieniem i wskazaniem, że przysługuje od niego skarga kasacyjna doręczono pełnomocnikowi spółki, będącemu radcą prawnym, w dniu 18 października 2012 r. za pośrednictwem osoby uprawnionej do odbioru tej przesyłki. Z kolei w dniu 25 października 2012 r. pełnomocnik spółki wniósł zażalenie na to postanowienie. Dalej sąd pierwszej instancji wywiódł, że przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia od postanowienia o odrzuceniu skargi. Takie orzeczenie podlega bowiem zaskarżeniu skargą kasacyjną zgodnie z art. 173 § 1 p.p.s.a. Dlatego na podstawie art. 178 w związku z art. 197 § 2 p.p.s.a. sąd odrzucił zażalenie. W zażaleniu na powyższe postanowienie spółka zarzuciła naruszenie art. 46 § 1 pkt 2 w zw. z art. 176 p.p.s.a. polegające na błędnym przyjęciu, że pełnomocnik spółki mylnie oznaczył pismo nazywając je zażaleniem, a którego treść i forma wymagała uznania, iż w istocie jest ono skargą kasacyjną. W związku z tym spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Podkreśliła, że niewłaściwe oznaczenie rodzaju pisma nie może wywoływać dla strony ujemnych skutków, jeżeli z treści pisma wynika, jaki jest jego rodzaj, a każde pismo, niezależnie od tego, jakie oznaczenie nada mu strona, winno być rozpoznane zgodnie z intencją strony zawartą w treści pisma. **Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.**

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 10

1. Starosta decyzją orzekł o zatrzymaniu Janowi N. prawa jazdy kat. B do czasu wykazania się posiadaniem kwalifikacji. Decyzję skierowaną do Jana N. odebrał w dniu 28 sierpnia 2012 r. jego ojciec Piotr N. Jan N. pismem z dnia 13 września 2012 r. - złożonym osobiście w organie w tym samym dniu - wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając organowi naruszenie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z dnia 14 stycznia 2013 r. stwierdziło na podstawie art. 134 k.p.a., że przedmiotowe odwołanie zostało wniesione z uchybieniem terminu. W uzasadnieniu podało, że decyzja organu I instancji została doręczona ojcu Jana N. w dniu 28 sierpnia 2012 r. w trybie art. 43 k.p.a. i od tej daty należało liczyć 14 - dniowy termin do wniesienia odwołania. Termin ten upłynął z dniem 11 września 2012 r. Strona wniosła odwołanie w dniu 13 września 2012 r., a zatem z przekroczeniem terminu ustawowego i nie wniosła wraz z odwołaniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. W skardze na postanowienie organu II instancji strona wniosła o uchylenie orzeczenia organu drugiej instancji, zarzucając brak ustalenia, że ojciec skarżącego przy odbiorze decyzji zobowiązał się do jej przekazania skarżącemu. Skarżący poinformował, że jego ojciec prowadzi w miejscu zamieszkania działalność gospodarczą i otrzymuje na ten adres korespondencję zawodową. Często podpisuje on "zwrotki" otrzymywane od listonosza, bez zapoznawania się z adresatami przyjmowanych przesyłek. W dniu 28 sierpnia 2012 r. odłożył całą przyjetą korespondencję i powrócił do niej po kilku dniach, wtedy zorientował się, że w jednym z listów jest decyzja adresowana do skarżącego. Skarżący nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, gdyż nie został pouczonej o takiej możliwości.

Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z dnia 7 lipca 2010 r. Władysław Z. działający jako Wicedyrektor, z upoważnienia Dyrektora Izby Skarbowej, odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 września 2008 r. w przedmiocie określenia wysokości straty poniesionej przez Radec S.A. w roku podatkowym 2001 na kwotę 403.093,18 zł. Odwołanie od ww. decyzji złożyła spółka, wnosząc o jej uchylenie w całości i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji. Decyzją z dnia 5 października 2010 r., Władysław Z. działający jako Wicedyrektor, z upoważnienia Dyrektora Izby Skarbowej, po rozpoznaniu odwołania strony, utrzymał w mocy decyzję z dnia 7 lipca 2010 r.

Dokonaj oceny prawidłowości decyzji z dnia 5 października 2010 r. i umotywuuj stanowisko.

3. Rada Gminy w dniu 28 grudnia 2005 r. podjęła uchwałę w sprawie określenia zasad korzystania z wiejskich wodociągów zbiorowych na terenie Gminy. Jako podstawę uchwały organ wskazał przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 42 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. W treści § 1 powołanej uchwały wskazano, iż ustala się zasady i tryb korzystania z wiejskich wodociągów zbiorowych na terenie Gminy, stanowiące załącznik do uchwały. W zapisie § 7 ust. 3 załącznika postanowiono, iż zgoda na podłączenie nieruchomości do istniejących urządzeń wodociągowych może być wydana po uzyskaniu warunków technicznych wykonania przyłącza i po wniesieniu na rzecz Gminy opłaty w wysokości – dla istniejących siedlisk – 1.500 zł, dla nowych siedlisk – 800 zł. W § 4 stanowiła, że uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r. i podlega ogłoszeniu na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy i Sołectwach.

Dokonaj oceny legalności uchwały przez pryzmat regulacji zamieszczonej w jej § 4 i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 11

1. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją umorzył postępowanie administracyjne w sprawie budowy studzienek kanalizacji sanitarnej. Odwołanie od decyzji wniosła Genowefa G. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego postanowieniem na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził, że odwołanie zostało wniesione z uchybieniem terminu przewidzianego dla jego wniesienia w art. 129 § 2 k.p.a. W uzasadnieniu organ podał, że decyzja skierowana do Genowefy G. została odebrana w dniu 28 sierpnia 2012 r. przez Katarzynę G., co zostało udokumentowane podpisem z adnotacją listonosza "córka". Stosownie do treści art. 39 k.p.a. i art. 43 k.p.a. decyzja została uznana za skutecznie doręczoną. Genowefa G. złożyła odwołanie za pośrednictwem poczty w dniu 12 września 2012 r., a zatem odwołanie zostało wniesione z uchybieniem 14 -dniowego terminu do jego złożenia, gdyż jego koniec nastąpił z upływem 11 września 2012 r. (wtorek). W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Genowefa G. zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 43 k.p.a. poprzez doręczenie przesyłki zawierającej decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego podczas nieobecności adresata osobie małoletniej tj. 14 -letniej Katarzynie G. Zdaniem skarżącej brak jest podstaw by twierdzić, iż decyzja została skutecznie doręczona.

Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. W dniu 23 grudnia 2008 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej wydał decyzje określające Piotrowi P. kwoty zobowiązania w podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące od lipca do listopada 2006 r. Od decyzji tych strona nie wniosła odwołania. Stały się ostateczne z dniem 20 stycznia 2009 r. Pismem z dnia 28 czerwca 2010 r. strona wniosła o wznowienie postępowania w sprawach zakończonych wyżej wymienionymi decyzjami na podstawie art. 240 § 1 pkt 1 i pkt 2 oraz art. 240 § 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa podając, że stała się ofiarą przestępczych działań osoby trzeciej, która przez swoje nielegalne działania doprowadziła do obciążenia zobowiązaniami podatkowymi osoby, która faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej. Stwierdziła, że dowody na których oparł się organ, okazały się fałszywe, a wskazane decyzje ostateczne zostały wydane w wyniku przestępstwa. Według strony, dowodem na taki stan rzeczy był wyrok Sądu Rejonowego z 6 czerwca 2010 r. uniewinniający skarżącego od popełnienia zarzucanego czynu - tj. że prowadząc działalność gospodarczą uparczywie nie wpłacał na rachunek Urzędu Skarbowego należnego podatku od towarów i usług, wynikającego z decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej. Decyzją z dnia 6 października 2010 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej, po wznowieniu postępowania, odmówił uchylecia decyzji. W uzasadnieniu organ stwierdził, iż we wniosku o wznowienie strona nie wskazała dowodów, z których wynikałby fałsz dowodu stanowiącego podstawę ustaleń istotnych okoliczności w sprawie lub to, że decyzje zostały wydane w wyniku przestępstwa. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej po ponownym rozpatrzeniu sprawy na skutek wniosku strony, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, decyzją z dnia 23 lutego 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie. W skardze na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Piotr P. zarzucił, że organ całkowicie pominął przedłożony mu dowód na potwierdzenie zasadności wniosku o wznowienie postępowania i stawianych zarzutów.

Oceń skuteczność skargi strony i uzasadnij stanowisko.

3. Wojewódzki Sąd Administracyjny postanowieniem odrzucił skargę Anny S. na postanowienie Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego odmawiające skarżącej przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, że skarga na postanowienie organu administracji publicznej o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania jest niedopuszczalna. W ocenie Sądu, postanowienie o odmowie przywrócenia terminu ma charakter aktu procesowego, a zatem nie należy do kategorii postanowień rozstrzygających sprawę co do istoty. Sąd stanął na stanowisku, że postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania nie może być kwalifikowane jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie.

Oceń prawidłowość orzeczenia sądu administracyjnego.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 12

1. Decyzja Wójta Gminy z dnia 23 lipca 2012 r. o odmowie przyznania Feliksowi W. świadczenia rodzinnego, zawierająca pouczenie o trybie odwoławczym, została doręczona stronie w dniu 25 lipca 2012 r. Zwrotne potwierdzenie odbioru decyzji podpisała żona Feliksa W. - Janina W. W dniu 14 września 2012 r. Feliks W. złożył osobiście odwołanie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Podniósł, że od kilku lat jest na rencie, a w lutym doznał dodatkowo urazu prawej ręki, co spowodowało, że od 21 sierpnia 2012 r. do 4 września 2012 r. przechodził konieczną rehabilitację. Ten uraz spowodował, że nie mógł osobiście, na bieżąco zająć się korespondencją i dokładnie jej przeanalizować. Konsekwencje decyzji z 23 lipca 2012 r. „doszły” do jego świadomości, gdy pracownik Urzędu Gminy, do którego stale zwraca się o przyznanie różnych form pomocy, w dniu 11 września 2012 r. wyjaśnił mu całość sprawy. Według strony przywrócenie terminu umożliwi przedstawienie nowych dowodów istotnych dla sprawy dot. świadczenia rodzinnego.

Oceń skuteczność wniosku Feliksa W. i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

2. Decyzją z dnia 8 lutego 2006 r. Starosta przyznał Janowi T. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B i wydał stronie prawo jazdy. Pismem z dnia 31 października 2012 r. Prokurator Rejonowy wniosł na podstawie art. 184 § 1 k.p.a. sprzeciw od powyższej decyzji, żądając wznowienia postępowania w oparciu o treść art. 145 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.a. Postanowieniem Starosta wznowił z urzędu postępowanie, a następnie decyzją z dnia 27 listopada 2012 r. na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. orzekł o uchyleniu ostatecznej decyzji z dnia 8 lutego 2006 r. oraz o odmowie wydania Janowi P. prawa jazdy. W uzasadnieniu organ I instancji wskazał, że z dołączonego do sprzeciwu prokuratora protokołu przesłuchanego w charakterze świadka Jana T. z dnia 31 października 2012 r. wynika, że zaświadczenie z dnia 11 stycznia 2006 r. o ukończeniu przez niego kursu zawiera nieprawdziwy wpis, ponieważ nigdy nie odbywał kursu w S, jak też nie odbył tylu godzin kursu, ile zostało wpisanych w zaświadczeniu. Praktycznej nauki jazdy miał 10 -12 godzin, natomiast ze względu na brak czasu odbył tylko 10 godzin nauki teoretycznej. Konieczne było zatem wznowienie postępowania i odmowa wydania prawa jazdy. Odwołanie od powyższej decyzji wniosł Jan T. podnosząc, że zaskarżoną decyzję wydano przedwcześnie, bez weryfikacji dokumentu. Decyzją z dnia 27 marca 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy decyzję organu I instancji wskazując, że wiarygodność zeznań odwołującego się złożonych do protokołu nie budzi wątpliwości, złożone zostały pod rygorem odpowiedzialności karnej, są spójne i logiczne. W ocenie Kolegium fakt wydania zaświadczenia zawierającego fałszywą treść jest przesłanką wystarczającą do stwierdzenia, że nie został spełniony warunek wydania prawa jazdy określony w ustawie o kierujących pojazdami. Jan T. złożył skargę na powyższą decyzję do sądu administracyjnego, powtarzając zarzuty odwołania.

Oceń skuteczność skargi strony i uzasadnij stanowisko.

3. Uchwałą Nr VII/74/09 podjętą w dniu 30 kwietnia 2009 r. na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3, art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w sprawie odpłatności za włączenie do istniejącej sieci wodociągowej Rada Gminy wprowadziła, w § 1 pkt 1 i 2, że za podłączenie do zakończonej i rozliczonej sieci wodociągowej ustala się opłatę w wysokości 2.500 zł, jako udział w budowie sieci i stacji uzdatniania wody. W przypadku konieczności budowy nowego odcinka sieci głównej wraz z hydrantami przez zainteresowanych inwestorów udział powyższy wynosi 1.250 zł., z kolei w § 2, że koszty podłączenia obciążają zainteresowanych właścicieli.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 13

1. W dniu 20 maja 2013 r. Wanda R. złożyła do Wojewody wniosek o zawieszenie postępowania odwoławczego od decyzji Starosty zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Janowi N. pozwolenia na budowę dwóch budynków mieszkalnych, do czasu rozpoznania sprawy o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją o warunkach zabudowy. Postanowieniem Wojewoda odmówił zawieszenia postępowania odwoławczego, pouczając o możliwości złożenia zażalenia. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, po rozpoznaniu zażalenia Wandy R., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Wanda R. złożyła skargę na to postanowienie wywodząc, że wynik innego postępowania może mieć, a nawet niewątpliwie będzie miał wpływ na losy sprawy administracyjnej.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Postanowieniem Starosta wznowił z urzędu postępowanie, a następnie decyzją z 30 grudnia 2013 r. na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 oraz art. 145 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.a. uchylił swoją ostateczną decyzję z dnia 25 stycznia 2012 r., którą zarejestrował na wniosek Tomasza M. samochód osobowy m-ki Audi nr rej. ZD 3232 i jednocześnie odmówił jego zarejestrowania. Do wznowienia postępowania w sprawie doszło w związku z przesłaną do Starosty przez Prokuraturę Rejonową opinią eksperta z zakresu badań dokumentów z Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji, w której stwierdzono, że niemiecki dowód rejestracyjny oraz karta pojazdu wydane na pojazd marki Audi o numerze rej. ZD 3232, w oparciu o które dokonano rejestracji tego pojazdu w Polsce, są dokumentami podrobionymi. Dokumenty mają nadrukowane techniką poligraficzną „włókna zabezpieczające” widoczne w promieniach UV. Włókna te nie są zatopione w masie papieru, także seria i numer blankietu wykonane zostały techniką z termicznym utrwalaniem obrazu, niewłaściwą dla autentycznych dokumentów. W odwołaniu od tej decyzji pełnomocnik Tomasz M. wniósł o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego. Autor odwołania zarzucił, że postępowanie mogło być wznowione dopiero po stwierdzeniu fałszerstwa dokumentu prawomocnym orzeczeniem sądu, co w sprawie nie miało miejsca. Samorządowe Kolegium Odwoławcze odwołania tego nie uwzględniło i decyzją z dnia 11 lutego 2014 r. utrzymało w mocy decyzję Starosty. W ocenie Kolegium sfalszowane dokumenty były podstawą ustalenia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy, gdyż dowód rejestracyjny i karta pojazdu, miały podstawowe znaczenie dla jego rejestracji. Zaistniała także przesłanka wskazana w art. 145 § 2 k.p.a., gdyż sfalszowanie dowodu jest oczywiste, a wznowienie postępowania jest niezbędne dla uniknięcia poważnej szkody dla interesu społecznego. W skardze do sądu administracyjnego na powyższą decyzję SKO pełnomocnik Tomasza M. wniósł o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego.

Oceń skuteczność skargi strony i uzasadnij stanowisko.

3. Komendant Wojewódzki decyzją z 18 lutego 2011 r. odmówił Janowi B. wydania licencji pracownika ochrony fizycznej drugiego stopnia. Decyzję wraz pouczeniem o trybie odwołaczym strona odebrała w dniu 24 lutego 2011 r. Odwołanie od tej decyzji profesjonalny pełnomocnik strony wysłał w dniu 8 marca 2011 r. Przesyłka została zaadresowana do Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy nadał odwołanie do organu I instancji w Polskim Urzędzie Pocztowym w dniu 15 marca 2011 r. We wniosku o przywrócenie terminu strona podniosła, iż odwołanie od decyzji zostało sporządzone i nadane w ustawowym terminie. W wyniku błędnego zaadresowania koperty, zostało ono wysłane do Sądu Rejonowego. Oczywiście omyłce w zaadresowaniu koperty nie można przypisywać znamion zawinienia, nawet w przypadku profesjonalnego pełnomocnika.

Oceń skuteczność wniosku Jana B. i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie właściwego organu.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 14

1. Prezydent Miasta decyzją z dnia 30 października 2012 r. działając na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. uchylił ostateczną decyzję własną z dnia 11 stycznia 2010 r. w sprawie rejestracji samochodu osobowego marki Renault Megane i odmówił jego rejestracji. Wznowienie postępowania nastąpiło postanowieniem opartym na przepisie art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. w związku ze sprzeciwem Prokuratora Okręgowego, który wskazał, że w toku nadzorowanego śledztwa ustalono, iż niemiecki dowód rejestracyjny „Fahrzeugschein” przedłożony do rejestracji pojazdu jest fałszywy i przesłaną opinią biegłego z zakresu badań technicznych dokumentów stwierdzającą, że fałszerstwo nastąpiło poprzez podrobienie. Organ wskazał przy tym, że art. 145 § 2 k.p.a. dopuszcza możliwość wznowienia postępowania, jeżeli sfalszowanie dowodu jest oczywiste i jednocześnie wznowienie postępowania jest niezbędne dla uniknięcia poważnej szkody dla interesu społecznego. Odwołanie od powyższej decyzji złożył Mikołaj J. Podnosząc, że kupił przedmiotowy samochód w dobrej wierze, a dokumenty załączone do wniosku o jego rejestrację zostały przyjęte przez organ administracji jako oryginalne. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 21 stycznia 2013 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy, podzielając ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez organ I instancji. Wywiódł, że skuteczna rejestracja może zostać dokonana w oparciu o dokumenty prawdziwe. Rejestrując zatem samochód Renault Megane organ administracji publicznej istotne dla sprawy okoliczności faktyczne poczynił na podstawie przedłożonych przez stronę zagranicznych dokumentów, które okazały się fałszywe. Podrobienie dokumentów służących rejestracji pojazdu, w ocenie organu, jest niewątpliwe i nosi cechy oczywistości, gdyż zostało potwierdzone dowodami z postępowania karnego. Zachodzi także konieczność zapobieżenia poważnej szkodzi w interesie społecznym, jaką może przynieść utrzymanie w mocy rejestracji samochodu, dokonanej na podstawie podrobionych dokumentów. Mikołaj J. wniósł skargę na decyzję SKO do sądu administracyjnego, powtarzając w niej argumentację odwołania, zażądał uchylenia decyzji.

Oceń skuteczność skargi strony i uzasadnij stanowisko.

2. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdziło, że odwołanie Romana K. od decyzji Prezydenta Miasta zostało złożone z uchybieniem terminu. Organ odwoławczy uznał, że decyzja Prezydenta Miasta, wydana po przeprowadzeniu postępowania wszczętego na wniosek Romana K., doręczona została wnioskodawcy za pokwitowaniem w dniu 19 stycznia 2011 r., przy czym - jak wynika z potwierdzenia odbioru - odbiór decyzji pokwitowała żona Romana K. Następnie organ odwoławczy podał, że zgodnie z art. 129 § 2 k.p.a., odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia odwołania stronie, o czym strona została w decyzji prawidłowo pouczona. Organ stwierdził, że w przedmiotowej sprawie termin do wniesienia odwołania upłynął z dniem 2 lutego 2011 r., zaś strona sporządziła odwołanie w dniu 2 lutego 2011 r. i nadała w placówce pocztowej w dniu 3 lutego 2011 r., uchybiając tym samym ustawowemu terminowi przewidzianemu do jego wniesienia. W skardze na powyższe postanowienie Roman K. wskazał, że nie powinien ponosić ujemnych skutków uchybienia terminu. Wywiódł, że decyzję odebrała jego żona i podała błędną datę przyjęcia pisma. Skarżący otrzymał decyzję od żony w dniu 20 stycznia 2011 r., a więc dochował terminu do wniesienia odwołania.

Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego wydaną na podstawie ustawy o drogach publicznych, nałożono karę pieniężną na Karoland P. sp. z o.o. Doręczona stronie decyzja nie została podpisana przez osobę piastującą funkcję organu administracyjnego, a jedynie opatrzona pieczęcią organu. Po rozpatrzeniu odwołania spółki z o.o., Główny Inspektor Transportu Drogowego utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie. Spółka zaskarżyła decyzję organu II instancji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zarzucając naruszenie prawa materialnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 15

1. Do Urzędu Miasta wpłynęło pismo prokuratora Prokuratury Rejonowej zawierające wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie skierowania Zenona S. na badania lekarskie w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Prezydent Miasta wydał decyzję o skierowaniu Zenona S. na badania lekarskie. Odwołanie wniesione przez stronę nie zostało uwzględnione. Samorządowe Kolegium Odwoławcze wyczerpująco uzasadnioną decyzją utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. W skardze złożonej na tę decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, Zenon S. zarzucił naruszenie art. 107 k.p.a. poprzez nieczytelność podpisów członków organu kolegiального oraz pominięcie przy nich wskazania imienia i nazwiska tych osób oraz zajmowanego stanowiska służbowego i zażądał uchylecia decyzji. W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze wniosło o jej oddalenie wywodząc, że decyzja nie naruszyła art. 107 k.p.a. Wbrew twierdzeniu skarżącego, decyzja na wstępie zawiera wskazanie organu, który wydał to rozstrzygnięcie, imiona i nazwiska członków organu kolegiального oraz ich stanowiska służbowe, a na końcu także własnoręczne podpisy, których czytelności ustawa nie wymaga.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Rektor Wyższej Szkoły Agrobiznesu decyzją z dnia 7 marca 2011 r. stwierdził nieważność decyzji Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej z dnia 5 września 1997 r. o przyjęciu na studia Waldemara S. W uzasadnieniu powołał się na postanowienie Prokuratury Rejonowej z dnia 18 sierpnia 2010 r. o umorzeniu postępowania w sprawie posłużenia się podrobionym świadectwem dojrzałości w dniu 17 czerwca 1997 r. w Wyższej Szkole Agrobiznesu oraz wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wyłudzenie dyplomu ukończenia studiów inżynierskich w tej Szkole, z uwagi na przedawnienie karalności. Następnie wyjaśnił, iż stosownie do przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym warunkiem dopuszczenia do studiów w szkole wyższej jest posiadanie świadectwa dojrzałości. Tymczasem skarżący ubiegając się o przyjęcie na studia w Wyższej Szkole Agrobiznesu posłużył się podrobionym świadectwem dojrzałości, tym samym nie był uprawniony do dopuszczenia i odbywania studiów. W związku z tym stwierdzono, że decyzja o przyjęciu na studia została podjęta z rażącym naruszeniem prawa, co z kolei uzasadnia stwierdzenie jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Waldemar S. zakwestionował decyzję. Rektor Wyższej Szkoły Agrobiznesu decyzją z dnia 19 maja 2011 r. utrzymał w/w decyzję w mocy. Podtrzymując stanowisko wyrażone w decyzji pierwszoinstancyjnej dodatkowo wskazał, że „decyzja o przyjęciu na studia osoby posługującej się nieautentycznym świadectwem dojrzałości, którego posiadanie jest głównym ustawowym warunkiem ubiegania się o przyjęcie na studia jest orzeczeniem wadliwym w takim stopniu, że niemożliwym jest aprobowanie jego dalszego bytu. Z punktu widzenia praworządności nie sposób zaakceptować sytuacji, w której studentem i w konsekwencji inżynierem staje się osoba nie posiadająca świadectwa maturalnego”.

Oceń prawidłowość decyzji Rektora Wyższej Szkoły Agrobiznesu i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją Wójt Gminy odmówił Ludmile W. przyznania zasiłku celowego i prawidłowo pouczył o przysługującym stronie prawie do wniesienia odwołania. W terminie do wniesienia odwołania Ludmiła W. zwróciła się do organu II instancji z żądaniem przekazania jej sprawy do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, celem rozpatrzenia i zakończenia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze przekazało sprawę sądowi administracyjnemu wraz z odpowiedzią na skargę.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 16

1. Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę Sebastiana T. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 30 grudnia 2011 r. w przedmiocie łącznego zobowiązania pieniężnego za 2007 r. W uzasadnieniu orzeczenia podano, że wskazana decyzja organu odwoławczego, zawierająca szczegółowe pouczenie o prawie, trybie i terminie do wniesienia od niej skargi, została doręczona skarżącemu osobiście w dniu 20 sierpnia 2012 r., co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki. Od powyższej decyzji skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, która nadana została przez pełnomocnika strony w placówce pocztowej w dniu 26 października 2012 r. Mając zatem na względzie, że termin do zaskarżenia decyzji SKO upłynął z dniem 19 września 2012 r., Sąd pierwszej instancji odrzucił wniesioną skargę jako spóźnioną w oparciu o art. 53 § 1 i art. 58 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W skardze kasacyjnej pełnomocnik Sebastiana T. zarzucił naruszenie art. 53 § 1 p.p.s.a. polegające na błędnej interpretacji zakresu terminów do wniesienia skargi przez ustanowionego pełnomocnika z urzędu, w sytuacji gdy 30-dniowy termin biegnie od dnia otrzymania przez pełnomocnika informacji o ustanowieniu pełnomocnikiem z urzędu w sprawie, przez właściwy organ samorządu adwokackiego. Wyjaśnił, że po otrzymaniu przez skarżącego decyzji organu odwoławczego, w dniu 20 sierpnia 2012 r. zwrócił się on z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy, który został przez Sąd uwzględniony. Adwokat reprezentujący stronę otrzymał pismo Okręgowej Rady Adwokackiej o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu dopiero w dniu 27 września 2012 r., i od tej daty zaczął biec 30-dniowy termin do wniesienia skargi. W konsekwencji skargę złożoną w niniejszej sprawie w dniu 26 października 2012 r., należało uznać za wniesioną w terminie.

Oceń skuteczność skargi kasacyjnej i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

2. Decyzją wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz przepisów ustawy o ochronie przeciwpożarowej Komendant Wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej utrzymał w mocy decyzję Komendanta Powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, którą organ I instancji nakazał Marianowi G. usunąć lub przenieść znajdujący się na jego działce materiał palny (drewno kominkowe) na odległość co najmniej 4 m od granicy działki Grzegorza T. Decyzja organu II instancji została wydana na skutek rozpoznania niepodpisanego przez Mariana G. pisma wyrażającego niezadowolenie z rozstrzygnięcia Komendanta Powiatowego Państwowej Straży Pożarnej.

Oceń legalność decyzji organu odwoławczego i umotywuuj stanowisko.

3. Burmistrz Miasta decyzją ostateczną z 30 grudnia 2008 r. ustalił Jerzemu S. opłatę z tytułu wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wyrokiem z 9 lutego 2010 r., opublikowanym w Dzienniku Ustaw w dniu 15 lutego 2010 r., Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 37 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji opartej na tym przepisie – jest niezgodny z Konstytucją RP. W dniu 4 listopada 2010 r. Jerzy S. zwrócił się do Burmistrza Miasta ze skargą o wznowienie postępowania oraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej złożenia. Żądanie wznowienia postępowania uzasadnił wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, zaś wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi, koniecznością sprawowania od stycznia 2010 r. opieki nad ciężko chorą matką (na dowód czego przedstawił kartę jej leczenia szpitalnego z 2 czerwca 2009 r.) oraz złym stanem swojego zdrowia, mianowicie: dyskopatią, nadciśnieniem tętniczym i otyłością (dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia z 19 czerwca 1980 r.). Wskazał, że ta sytuacja spowodowała, iż odciał się od świata zewnętrznego. Nie posiadał dostępu do Internetu, ani nie czytał prasy specjalistycznej, więc nie wiedział o wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym informację uzyskał w dniu 29 października 2010 r.

Oceń skuteczność wniosku Jerzego S. i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie właściwego organu.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 17

1. Wojewódzki Sąd Administracyjny postanowieniem z 7 sierpnia 2013 r. odrzucił skargę Caro Sp. z o.o. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 29 kwietnia 2013 r. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja SKO została prawidłowo doręczona Spółce 7 maja 2013 r. Przesłana decyzja zawierała pouczenie o sposobie i terminie wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz prawidłowe dane adresowe zarówno WSA, jak i SKO. Na decyzję tę skarżąca złożyła skargę, przesyłając ją 6 czerwca 2013 r. (data stempla pocztowego) na adres Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Skarga została przekazana przez Sąd do organu w dniu 11 czerwca 2013 r. Sąd powołując się na art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wywiódł, że wniesienie skargi bezpośrednio do sądu jest bezskuteczne i skutkuje koniecznością jej przekazania właściwemu organowi. Za datę wniesienia skargi uważa się wówczas dzień nadania tej skargi przez sąd do organu administracyjnego. W związku z powyższym za datę wniesienia skargi w sprawie Sąd uznał datę nadania skargi przez Sąd do SKO, tj. 11 czerwca 2013 r., zatem skarga została wniesiona po terminie, który upłynął w dniu 6 czerwca 2013 r. Caro Sp. z o.o. złożyła skargę kasacyjną, w której wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości zarzucając mu naruszenie art. 53 i art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 54 § 1 i art. 83 § 3 p.p.s.a., poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów na skutek przyjęcia, że skarga została wniesiona bezpośrednio do sądu administracyjnego. W sytuacji, gdy adresatem widniejącym na kopercie był Wojewódzki Sąd Administracyjny za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego, to Sąd winien był odmówić przyjęcia przesyłki, której nie był adresatem, umożliwiając operatorowi pocztowemu podjęcie działań w zakresie doręczenia do adresata, albo zwrotu przesyłki nadawcy.

Oceń skuteczność skargi kasacyjnej i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

2. Rada Gminy uchwałą z dnia 9 sierpnia 2002 r. w sprawie ogólnych zasad ustalenia cen za przyłącza do sieci kanalizacji sanitarnej na terenie Gminy, na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3, art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym uchwaliła wysokość jednorazowej opłaty za przyłącze do sieci kanalizacji sanitarnej w minimalnej kwocie odpowiadającej cenie 42 q żyta, w tych miejscowościach, w których inwestycję zakończono i rozliczono. Jednocześnie uchwalono, że: na wniosek miejscowego Społecznego Komitetu Budowy Kanalizacji, a po jego rozwiązaniu Rady Sołeckiej, Rada Gminy może podwyższyć ww. kwotę, wykonanie dokumentacji projektowej i przyłącza ciąży na osobie zainteresowanej, która ponosi koszty ich wykonania, zaś opłata jednorazowa stanowić będzie dochody Rady Gminy. Zgodnie z § 5 uchwały wchodzi ona w życie z dniem ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa. Uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa z dnia 2 października 2002 r.

Oceń możliwość zakwestionowania uchwały Rady Gminy przez prokuratora w świetle art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i uzasadnij swoje stanowisko.

3. Decyzją z dnia 4 lutego 2013 r. Zastępca Dyrektora Ireneusz P., działający z upoważnienia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, odmówił Zenonowi K. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników za spadkodawcę Waleriana Ś. W uzasadnieniu wskazał, że strona dobrowolnie wystąpiła z wnioskiem do Sądu Rejonowego o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym bracie Walerianie Ś. i przyjęła go zgodnie z postanowieniem tego Sądu z dnia 13 czerwca 2012 r. Ubiegając się o spadek po zmarłym, była świadoma płynących z tego korzyści, jak również obciążeń. Na skutek wniosku strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzją z dnia 8 kwietnia 2013 r. Zastępca Dyrektora Ireneusz P., działający z upoważnienia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Dokonaj oceny legalności decyzji wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 18

1. Pismem z dnia 6 lutego 2013 r. prokurator zwrócił się do Komendanta Powiatowego Policji o wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie skierowania Karola S. na badania psychologiczne w związku ze stwierdzeniem, że kierował on pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Odpowiadając na ten wniosek, Komendant Powiatowy w piśmie z dnia 14 lutego 2013 r. adresowanym do prokuratora poinformował, że podejmowanie postępowania administracyjnego w sprawie jest bezprzedmiotowe, bowiem 30-dniowy termin do wydania decyzji liczony od dnia, w którym kierujący prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Zdrowia dot. badań psychologicznych kierowców, jest terminem materialnoprawnym i jego upływ oznacza wygaśnięcie uprawnienia organów Policji do wystawienia skierowania na badania w trybie ustawy Prawo o ruchu drogowym. Prokurator uznając pismo Komendanta Powiatowego Policji za decyzję, wniósł od niej odwołanie. Komendant Wojewódzki Policji postanowieniem stwierdził, iż odwołanie jest niedopuszczalne. Wskazał, że pismo Komendanta Powiatowego Policji nie jest decyzją administracyjną ponieważ nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 107 k.p.a. Na powyższe postanowienie skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniósł prokurator. Zarzucając naruszenie art. 134 k.p.a. podniósł, że pismo Komendy Powiatowej Policji jest decyzją administracyjną, bowiem rozstrzyga ono indywidualną sprawę Karola S. co do jej istoty w całości i kończy postępowanie w I instancji, a ponadto, iż organ administracji nie jest uprawniony do oceny zasadności wszczęcia postępowania administracyjnego, ponieważ zostało ono wszczęte z chwilą doręczenia takiego żądania organowi. W sytuacji zaś, gdy organ dojdzie do przekonania, że postępowanie stało się bezprzedmiotowe, winien wydać decyzję o jego umorzeniu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Emil Ś. złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego pismo z żądaniem „uchylenia przez stwierdzenie nieważności” decyzji Wójta Gminy przyznającej Grzegorzowi Ś. świadczenie pieniężne. W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z decyzją, ponieważ to jemu potrzebne są pieniądze, a nie bratu, którego sąd ustanowił opiekunem prawnym dla wnioskodawcy, jako ubezwłasnowolnionego całkowicie. Postanowieniem Samorządowe Kolegium Odwoławcze działając na podstawie art. 61a i art. 157 k.p.a. odmówiło wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy, gdyż żądanie pochodziło od osoby, której nie przysługiwał status strony. Po rozpatrzeniu wniosku Emila Ś. o ponowne rozpatrzenie sprawy, postanowieniem wydanym na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a., SKO utrzymało zaskarżone postanowienie w mocy, przedstawiając argumentację tożsamą z dotychczas wyrażoną w postanowieniu pierwszoinstancyjnym.

Oceń legalność orzeczeń SKO i umotywuuj stanowisko.

3. W dniu 30 czerwca 2011 r. Janina O. wezwała Radę Miasta do usunięcia naruszenia prawa uchwałą z dnia 16 czerwca 2011 r. w przedmiocie opłaty targowej. Rada Miasta nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie. Pismem z dnia 22 września 2011 r. Janina O. wniosła skargę na przedmiotową uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Oceń skuteczność skargi w świetle przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 19

1. Pismem z dnia 28 lutego 2013 r. Prokurator Rejonowy wniósł skargę na uchwałę Rady Powiatu nr XVI/89/04 z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego dróg powiatowych w części obejmującej § 2 ust. 2 i § 3 ust. 3 uchwały. Zarzucając naruszenie art. 7 i art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 40 ust. 4 i 5 ustawy o drogach publicznych domagał się stwierdzenia nieważności zakwestionowanych zapisów. W uzasadnieniu skargi wskazał, iż § 2 ust. 2 uchwały reguluje materię już uregulowaną w tożsamy sposób w art. 40 ust. 4 ustawy o drogach publicznych, zaś § 3 ust. 3 materię zawartą w art. 40 ust. 5 ustawy. W odpowiedzi na skargę Rada Powiatu wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o jej oddalenie. Organ stwierdził, że zakwestionowany fragment § 2 ust. 2 uchwały Rady stanowi powtórzenie art. 40 ust. 4 zdanie ostatnie ustawy o drogach publicznych, a § 3 ust. 3 uchwały jest powtórzeniem art. 40 ust. 5 ustawy, jednakże w dacie podjęcia kwestionowanej uchwały art. 40 ust. 4 i ust. 5 ustawy obowiązywały w innym brzmieniu, które znowelizowano dopiero od dnia 5 października 2005 r. Z tego względu zaskarżona uchwała Rady Powiatu nie pozostaje w sprzeczności ze znowelizowaną ustawą, a jedynie znalazły się w ustawie zapisy analogiczne do zapisów wcześniej uchwalonych przez Radę Powiatu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Tomasz P. wystąpił o zmianę ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy z 22 lipca 2011 r. dla inwestycji polegającej na rozbudowie budynku mieszkalnego jednorodzinnego. Prezydent Miasta decyzją z 27 stycznia 2012 r. działając na podstawie art. 155 k.p.a. odmówił zmiany własnej decyzji z 22 lipca 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze po rozpatrzeniu odwołania Tomasza P. (inwestor), decyzją z 18 kwietnia 2012 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję. Wskazało, że w toku postępowania wezwano wszystkie podmioty będące stronami w postępowaniu zakończonym zmienianą decyzją, do wyrażenia pisemnie swojego stanowiska w sprawie. Tylko dwie strony postępowania spośród czterech, wyraziły zgodę na zmianę decyzji o warunkach zabudowy w związku z tym, zasadnie odmówiono jej zmiany. Skargę na powyższą decyzję złożył Tomasz P. Zarzucił naruszenie art. 28 k.p.a., poprzez uznanie, że stroną postępowania o ustalenie warunków może być nie tylko właściciel nieruchomości, której dotyczy decyzja o warunkach zabudowy, ale także każdy właściciel i użytkownik wieczysty sąsiedniej nieruchomości, bez względu na wykazanie interesu prawnego. Ponadto zarzucił naruszenie art. 155 k.p.a. poprzez uznanie, że brak zgody niektórych właścicieli nieruchomości sąsiednich, może stanowić podstawę do wydania decyzji o odmowie zmiany decyzji o warunkach zabudowy.

Dokonaj oceny skuteczności skargi i umotywuuj stanowisko.

3. Prezydent Miasta, po rozpoznaniu wniosku Jana C o przyznanie pomocy finansowej na zakup leków, decyzją z dnia 5 lutego 2014 przyznał stronie zasiłek celowy w wysokości 50 zł na zakup leków. Decyzja zawierała pouczenie o trybie odwoławczym. Jan C wniósł odwołanie od decyzji w terminie, ale bezpośrednio do Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Opisując bardzo trudną sytuację bytową, zażądał podwyższenia zasiłku do 180 zł, motywując to ceną niezbędnych leków. SKO w dniu 12 lutego 2014 r. przekazało odwołanie strony organowi I instancji w celu rozważenia zastosowania art. 132 k.p.a. i nadesłania akt postępowania. Decyzją z dnia 17 lutego 2014 r. Prezydent Miasta na podstawie art. 132 k.p.a. przyznał Janowi C zasiłek celowy w wysokości 120 zł na zakup leków oraz 50 zł na zakup odzieży.

Dokonaj oceny prawidłowości decyzji z dnia 17 lutego 2014 r. i umotywuuj stanowisko

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 20

1. Kierownik Biura Powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, po rozpatrzeniu wniosku Stanisława S., decyzją z 23 kwietnia 2012 r. przyznał płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego na rok 2011. Za pośrednictwem faksu w dniu 26 kwietnia 2012 r. do Biura Powiatowego wpłynęło odwołanie strony od powyższej decyzji. Pismem z 16 maja 2012 r. dotyczącym wymogu uzupełnienia braków formalnych, Dyrektor Oddziału Regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zobowiązał stronę w terminie 7 dni do uzupełnienia podpisu pod odwołaniem lub przesłania tożsamego pisma z podpisem. W dniu 21 maja 2012 r. za pośrednictwem faksu wpłynęło podpisane odwołanie. Wobec nieuzupełnienia braków formalnych, organ pozostawił odwołanie strony bez rozpoznania informując pismem z 3 lipca 2012 r. o wymogach stawianych odwołaniu, związanych z własnoręcznym podpisem strony i brakach odwołania przekazanego za pomocą telefaksu. Stanisław S. w dniu 10 lipca 2012 r. złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, dokonując jednocześnie czynności. Jako powody nieuzupełnienia w terminie podpisu pod złożonym odwołaniem wyjaśnił: „Jestem rolnikiem i wysłałem pismo do ARiMR faksem, żeby było szybko i sprawnie. Dostałem zawiadomienie, że nie ma podpisu, więc wysłałem jeszcze raz podpisane pismo, również faksem. Teraz okazuje się, że sprawa nie jest ważna, bo nie ma oryginalnego podpisu. Więc wysyłam jeszcze raz odwołanie wraz z poprzednim z oryginalnym podpisem”.

Oceń skuteczność wniosku Stanisława S. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

2. Komendant Rejonowy Policji decyzją orzekł o cofnięciu Andrzejowi B. uprawnień do otrzymywania równoważnika pieniężnego za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego. W uzasadnieniu podał, że Andrzej B. jest emerytem policyjnym, który zamieszkuje w Warszawie i na podstawie decyzji Komendanta Stołecznego Policji z dnia 24 sierpnia 2002 r. pobierał równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu. Wpłata przedmiotowego świadczenia następowała na podstawie § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, który to przepis został uchylony od dnia 1 stycznia 2006 r. Obecnie nie ma podstawy prawnej do wypłaty ww. równoważnika dla emeryta policyjnego. Od powyższej decyzji Andrzej B. wniósł odwołanie zarzucając naruszenie art. 10 § 1 oraz art. 61 § 4 k.p.a., ponieważ bez własnej winy nie wziął udziału w postępowaniu, nie został zawiadomiony o jego wszczęciu, nie miał zatem możliwości złożenia wniosków dowodowych oraz zaprezentowania swojego stanowiska sprawie. Komendant Stołeczny Policji po rozpoznaniu odwołania zaskarżoną decyzję utrzymał w mocy. Wywiódł, iż strona pobierała równoważnik pieniężny od 1989 r. do 2005 r. i w dniu 28 grudnia 2008 r. złożyła wniosek oraz trzy oświadczenia mieszkaniowe o wypłatę ww. świadczenia za lata 2006, 2007 i 2008. Zmiana przepisów spowodowała jednak, że uprawnienie do tego świadczenia przysługuje już wyłącznie policjantom. Wskazał też, że wydanie decyzji w tej sprawie na skutek wniosku strony, nie wymagało uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, bo wynikało z przepisów prawa, a w posiadaniu organu były wszystkie dokumenty niezbędne do wydania rozstrzygnięcia. Powyższa decyzja stała się przedmiotem skargi Andrzeja B. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w której powtórzył on zarzuty odwołania.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

3. Uchwałą z dnia 23 kwietnia 2013 r. nr VII/29/13 Rada Gminy uchwaliła Statut Gminy stanowiący załącznik do przedmiotowej uchwały. Przepis § 52 ust. 3 tego Statutu, zakwestionował Prokurator Rejonowy w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, domagając się w niej stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w tym zakresie. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy – reprezentujący Gminę wniósł o jej odrzucenie. Wskazał, że warunkiem wniesienia przez prokuratora skargi na uchwałę organu samorządu terytorialnego do sądu administracyjnego, jest wyczerpanie toku instancji, a skarżący tego nie uczynił, gdyż nie wezwał organu gminy do usunięcia naruszenia prawa.

Oceń zasadność wniosku Wójta Gminy – reprezentującego Gminę złożonego w odpowiedzi na skargę prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 23

1. W kwietniu 2012 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wpłynął wniosek Andrzeja W. o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta Miasta o odmowie przekształcenia użytkowania wieczystego nieruchomości we własność doręczonej ww. stronie w 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z 10 lipca 2012 r. odmówiło stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego z 2011 r. uzasadniając brakiem przesłanek z art. 156 § 1 k.p.a. świadczących o konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego weryfikowanego rozstrzygnięcia. Po rozpoznaniu wniosku Andrzeja W. z 5 września 2012 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z 19 października 2012 r. utrzymało w mocy rozstrzygnięcie organu I instancji, dzieląc w pełni argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. W aktach sprawy znajdowała się korespondencja skierowana do Andrzeja W., zwrócona w dniu 1 października 2012 r. przez urząd pocztowy z adnotacją „adresat zmarł” oraz doręczony wówczas przez syna strony odpis aktu zgonu Andrzeja W. w dniu 10 września 2012 r.

Oceń legalność decyzji SKO z 19 października 2012 r. i umotywuuj stanowisko.

2. W dniu 17 stycznia 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązującego na terenie gminy. Przedmiotowa uchwała Rady Gminy m.in. nakładała na mieszkańców gminy opłatę w wysokości 1000 zł, jako udział finansowy w budowie kanalizacji sanitarnej i oczyszczalni ścieków (§ 10 regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków). W § 12 regulaminu nakładała obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę do wykonania robót przyłączeniowych. W § 18 uchwała przewidywała wejście w życie po upływie 14 dni od daty publikacji. Uchwała ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa z dnia 29 marca 2013 r. W dniu 31 grudnia 2013 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego na powyższą uchwałę z żądaniem stwierdzenia jej nieważności. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy – reprezentujący Gminę, wniósł o odrzucenie skargi jako wniesionej po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie aktu.

Oceń zasadność wniosku Wójta Gminy – reprezentującego Gminę złożonego w odpowiedzi na skargę prokuratora i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z 22 sierpnia 2012 r. Prezydenta Miasta cofnął Jolancie C. uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzję doręczono dorosłemu domownikowi w dniu 10 sierpnia 2012 r. Pismem z 18 października 2012 r. Jolanta C. zwróciła się o przywrócenie terminu do złożenia odwołania wskazując, że uczestniczyła w kolizji, w wyniku której była hospitalizowana od 12 grudnia 2011 r. do 20 maja 2012 r. Nadmiar kłopotów spowodował, iż nie zachowała terminu do wniesienia odwołania od niekorzystnej dla niej decyzji. Jednocześnie z akt sprawy wynikało, iż w dniu 17 września 2012 r. Jolanta C. skierowała do organu pismo informujące, że nie może zwrócić prawa jazdy.

Oceń skuteczność wniosku Jolanty C. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 24

1. Ostateczną decyzją z dnia 30 października 2006 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie prawidłowości wykonania ogrodzenia działki stanowiącej własność Janiny K. Decyzja została doręczona Janinie K., która była jedyną stroną postępowania, w dniu 6 listopada 2006 r. W decyzji podano, że postępowanie zostało przeprowadzone w związku z pismem Urzędu Gminy z 11 lipca 2006 r. W dniu 4 września 2010 r. wpłynęło do PINB pismo Henryka Z. informujące, że o ww. decyzji dowiedział się tydzień temu w związku z interwencją w PINB i jest ona niezgodna z prawem, zawarł również żądanie powtórnego zbadania sprawy podkreślając, że winien być jego stroną, gdyż posiada parcelę położoną przy zakwestionowanym ogrodzeniu Janiny K. W tym stanie rzeczy PINB postanowieniem wydanym na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., orzekł o wznowieniu postępowania zakończonego decyzją ostateczną tego organu z dnia 30 października 2006 r., a następnie decyzją z dnia 7 września 2011 r., uchylił powyższą własną decyzję i nakazał Janinie K. rozbiórkę ogrodzenia. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ I instancji wskazał art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz przepisy Prawa budowlanego. Odwołanie od powyższej decyzji wniosła Janina K. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z 20 listopada 2011 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 i art. 146 § 1 k.p.a., orzekł o uchyleniu decyzji organu I instancji w całości oraz stwierdzeniu wydania decyzji PINB z dnia 30 października 2006 r. z naruszeniem prawa, wobec niemożności jej uchylenia z powodu upływu 5-letniego terminu od dnia jej doręczenia stronie postępowania Janinie K. Skargę na decyzję ostateczną wniósł Henryk Z., domagając się jej uchylenia z powodu naruszenia art. 146 § 1 k.p.a. i niezastosowania art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jako podstawy nieważności decyzji PINB. Według skarżącego pominięcie go w postępowaniu zakończonym decyzją z 30 października 2006 r., było rażącym naruszeniem prawa.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Rada Gminy uchwałą z dnia 24 lipca 2007 r. przyjęła, na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3 i art. 18 ust. 2 pkt 6 ustawy o samorządzie gminnym program kanalizacji Gminy. Zgodnie z jej § 2 jako priorytetowe działanie proekologiczne uznano realizację programu kanalizacji Gminy obejmującego rozbudowę sieci kanalizacyjnej, oczyszczalni ścieków oraz budowę indywidualnych oczyszczalni ścieków na terenach o rozproszonej zabudowie bez dostępu do zbiorczej kanalizacji sanitarnej. W § 3 uchwala określa inwestora, którym jest Gmina oraz wskazuje, że właściciel nieruchomości podłączanej do sieci kanalizacyjnej będzie ponosił koszty związane ze zrzutem ścieków w wysokości ustalonej przez Radę Gminy. Właściciel nieruchomości, na której zlokalizowano indywidualną oczyszczalnię ścieków będzie ponosił w całości koszty jej utrzymania i eksploatacji. W § 4 określa, że program kanalizacji Gminy będzie finansowany ze środków gminy oraz środków mieszkańców będących właścicielami nieruchomości podłączonych do oczyszczalni i nieruchomości, na których będą instalowane oczyszczalnie ścieków. Paragraf ten określa, że udział mieszkańców w finansowaniu programu wyniesienie do 10 % wartości inwestycji. § 6 nakłada na Wójta Gminy obowiązek zawarcia umów z mieszkańcami, których wnioski zostaną zakwalifikowane do realizacji i te umowy mają określić szczegółowo warunki finansowania i realizacji inwestycji.

Oceń możliwość zakwestionowania uchwały Rady Gminy przez prokuratora w świetle art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i uzasadnij swoje stanowisko.

3. Decyzją z dnia 8 kwietnia 2010 r. Starosta wydał Karolowi P. prawo jazdy kat. B. Decyzję doręczono stronie w dniu 16 kwietnia 2010 r. Sprzeciwem z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym do Starosty prokurator zaskarżył ostateczną decyzję tego organu o wydaniu Karolowi P. prawa jazdy kat. B i powołując się na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego sygn. VI K 22/13 zarzucił, iż istotne dla sprawy okoliczności faktyczne zostały ustalone na podstawie fałszywych dowodów, co w jego ocenie stanowiło rażące naruszenie prawa. Wskazując na przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zażądał stwierdzenia nieważności decyzji z 8 kwietnia 2010 r. o wydaniu Karolowi P. prawa jazdy kat. B.

Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 25

1. Ostateczną decyzją z dnia 30 października 2006 r. Starosta udzielił Jadwidze K. pozwolenia na rozbudowę budynku mieszkalnego. Decyzja została doręczona Jadwidze K., która była jedyną stroną postępowania, w dniu 6 listopada 2006 r. W dniu 4 lipca 2011 r. wpłynęło do Starosty pismo Jana Z. informujące, że o ww. decyzji dowiedział się dwa dni temu temu w związku z interwencją w Starostwie dot. inwestycji Jadwigi K. i ta decyzja jest niezgodna z prawem, zawarł również żądanie powtórnego zbadania sprawy podkreślając, że winien być jego stroną, gdyż jest współwłaścicielem nieruchomości sąsiedniej, na którą niekorzystnie oddziałuje ta realizowana inwestycja. W tym stanie rzeczy Starosta postanowieniem wydanym na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., orzekł o wznowieniu postępowania zakończonych decyzją ostateczną tego organu z dnia 30 października 2006 r., a następnie decyzją z dnia 27 listopada 2011 r., uchylił powyższą własną decyzję i odmówił udzielenia Jadwidze K. pozwolenia na budowę. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ I instancji wskazał przepis art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz przepisy Prawa budowlanego. Odwołanie od powyższej decyzji wniosła Jadwiga K. Wojewoda decyzją z 30 grudnia 2011 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji.

Oceń legalność decyzji Wojewody i umotywuuj swoje stanowisko.

2. W dniu 15 marca 2006 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy dotyczącego obszaru wsi D. (Dz. Urz. Woj.). Pismem z 18 lutego 2013 r. Stniśław W. działając na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym wezwał Radę Gminy do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego powyższą uchwałą. Rada Gminy nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Następnie pismem z 22 kwietnia 2013 r. Stniśław W. wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego domagając się stwierdzenia nieważności ww. uchwały w części dot. zapisów § 52, § 53, § 65 i § 66. Wojewódzki Sąd Administracyjny postanowieniem z 9 sierpnia 2013 r. umorzył postępowanie sądowe, z uwagi na cofnięcie przez skarżącego skargi. Pismem z 22 listopada 2013 r. skarżący, działając na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g., ponownie wezwał Radę Gminy do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego powyższą uchwałą. Rada Gminy nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Pismem z 22 stycznia 2014 r. skarżący ponownie wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego domagając się stwierdzenia nieważności ww. uchwały w części dot. zapisów § 65 i § 66 uchwały.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z dnia 14 marca 2008 r. Wójt Gminy ustalił Budex Spółce z o.o. warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie zespołu budynków mieszkalnych, jednorodzinnych z garażami. Decyzję doręczono stronie w dniu 20 marca 2008 r. Sprzeciwem z dnia 22 lipca 2013 r. skierowanym do Wójta Gminy, prokurator zaskarżył ostateczną decyzję tego organu o ustaleniu Spółce warunków zabudowy zarzucając, iż w postępowaniu zakończonym tą decyzją bez własnej winy nie brał udziału Jan K., będący właścicielem nieruchomości sąsiadującej z nieruchomością, na której planowana była inwestycja. Prokurator powołując się na przepis art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. zażądał wznowienia postępowania, uchylenia decyzji oraz wydania decyzji o odmowie ustalenia Spółce warunków zabudowy. Pismem z dnia 25 lipca 2013 r. prokurator poinformował Jana K., że po przeprowadzonej z urzędu analizie akt postępowania administracyjnego, zakończonego decyzją Wójta Gminy z dnia 14 marca 2008 r. ustalił, że wymieniony nie brał udziału w tym postępowaniu, choć przysługiwał mu przymiot strony i dlatego skierował sprzeciw do właściwego organu administracji z żądaniem uchylenia decyzji.

Dokonaj oceny prawidłowości działań prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 27

1. Decyzją z dnia 11 marca 2005 r. Prezydent Miasta przyznał Zofii D. zasiłek okresowy w kwocie 26 zł za okres od marca 2005 r. do kwietnia 2005 r.. Decyzja została doręczona stronie w dniu 14 marca 2005 r. i stała się decyzją ostateczną. Prezydent Miasta postanowieniem z dnia 9 lutego 2010 r. wznowił postępowanie zakończone ww. decyzją na tej podstawie, że w sprawie wyszła na jaw nowa okoliczność faktyczna istniejąca w dniu wydania decyzji, nie znana organowi. Następnie decyzją z dnia 26 lipca 2010 r. Prezydent Miasta uchylił w całości decyzję z dnia 11 marca 2005 r. przyznającą Zofii D. zasiłek okresowy i orzekł o odmowie przyznania zasiłku okresowego. W podstawie prawnej organ powołał przepisy art. 145 § 1 pkt 5, art. 150 i art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz przepisy ustawy o pomocy społecznej. Odwołanie od decyzji wniosła Zofia D. zarzucając, iż zapadłe rozstrzygnięcie narusza prawo. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 19 października 2010 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję.

Oceń legalność decyzji SKO i umotywuuj stanowisko.

2. W dniu 4 kwietnia 2014 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wpłynęła skarga na uchwałę Rady Miejskiej z 30 czerwca 2006 r. nr LV/327/06 w sprawie ustalenia liczby punktów i zasad usytuowania miejsca sprzedaży napojów alkoholowych, w której Prokurator Rejonowy zarzucił oczywistą sprzeczność uchwały z ustawą i domagał się stwierdzenia jej nieważności. W odpowiedzi na skargę Burmistrz wniósł o umorzenie postępowania. Wskazał, że 28 marca 2014 r. Rada Miejska, uwzględniając w całości skargę Prokuratora, podjęła nową uchwałę w skarżonym zakresie, wobec czego Burmistrz uznał postępowanie za bezprzedmiotowe i wniósł o jego umorzenie na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 8 kwietnia 2014r. skarżący został wezwany do podania w terminie 7 dni aktualnego stanowiska w sprawie. W odpowiedzi Prokurator Rejonowy pismem z dnia 8 kwietnia 2014 r. wniósł o umorzenie postępowania w związku z uwzględnieniem przez organ jego skargi i podjęciem dnia 28 marca 2014 r. nowej uchwały, której § 4 stanowił, o utracie mocy zaskarżonej uchwały z dnia 30 czerwca 2006 r.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Burmistrz Miasta decyzją z 30 czerwca 2011 r. ustalił Jerzemu S. opłatę z tytułu wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Odwołanie z dnia 1 sierpnia 2011 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia, strona reprezentowana przez radcę prawnego, nadała listem poleconym 11 sierpnia 2011 r. Strona podkreśliła, iż odebrana przez nią decyzja o ustaleniu opłaty nie zawierała pouczenia o prawie do wniesienia odwołania, co spowodowało, iż nie wniosła środka zaskarżenia w terminie. Radca prawny, któremu Jerzy S. udzielił pełnomocnictwa w dniu 1 sierpnia 2011 r. poinformował go o konieczności złożenia odwołania. Postanowieniem z 20 października 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze odmówiło przywrócenia uchybionego terminu. W uzasadnieniu wskazało, że z uwagi na brak w aktach potwierdzenia odbioru decyzji przez stronę, za datę odbioru przyjęto moment sporządzenia odwołania tj. 1 sierpnia 2011 r. Podniosło, iż brak właściwego pouczenia dawał podstawę do zastosowania art. 112 k.p.a. i uzasadniał wystąpienie z wnioskiem o przywrócenie terminu. Wniosek ten został jednak złożony po upływie terminu z art. 58 § 2 k.p.a. Zdaniem organu w dniu 1 sierpnia 2011 r. pełnomocnik skarżącego otrzymał dokumenty (data pełnomocnictwa) i od tego też dnia rozpoczął swój bieg siedmiodniowy termin do wystąpienia z żądaniem przywrócenia terminu do złożenia odwołania. Wniosek złożony został w dniu 11 sierpnia 2011 r., a więc po upływie terminu.

Oceń legalność postanowienia SKO i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 28

1. Decyzją z 14 kwietnia 2010 r. Komendant Miejski Policji na podstawie przepisów ustawy o Policji zobowiązał Grzegorza K. do opróżnienia zajmowanego lokalu mieszkalnego i przekazania go dysponentowi, tj. Komendantowi Miejskiemu Policji w terminie miesiąca, od dnia otrzymania niniejszej decyzji. Komendant Wojewódzki Policji po rozpatrzeniu odwołania, decyzją z dnia 21 maja 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. Wskazał, iż problematykę mieszkań dla funkcjonariuszy policji regulują wyłącznie przepisy resortowe, które przewidują uprawnienie do lokalu dla policjanta w służbie stałej oraz członka rodziny uprawnionego do renty rodzinnej po funkcjonariuszu, a odwołujący się tych kryteriów nie spełnia. Dodał, że w sytuacji zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, przepisy ustawy o Policji przewidują wydanie decyzji nakazującej jego opróżnienie. W skardze do sądu administracyjnego na decyzję organu II instancji Grzegorz K. przyznał, że wie, iż nie spełnia kryteriów ustawowych, ale domaga się rozpoznania sprawy na podstawie przepisów Konstytucji, przy uwzględnieniu odpowiedzialności społecznej, sprawiedliwości i podstaw egzystencji.

Oceń skuteczność skargi w świetle przytoczonej w niej argumentacji i uzasadnij stanowisko.

2. Pismem z dnia 5 maja 2012 r. Anna S. powołując się na art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. zażądała wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wydaniem przez Starostę decyzji z dnia 3 stycznia 2011 r. twierdząc, że o niej dowiedziała się od sąsiada Kazimierza L. w dniu 2 maja 2012 r. Postanowieniem z dnia 30 maja 2012 r. Starosta, na podstawie art. 149 § 3 w zw. z art. 147 i 148 k.p.a. odmówił wznowienia postępowania administracyjnego w sprawie zakończonej ostateczną decyzją własną z dnia 3 stycznia 2011 r. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia organ wyjaśnił, że w toku postępowania dowodowego ustalił, iż skarżąca o decyzji Starosty z dnia 3 stycznia 2011 r. dowiedziała się w dniu 4 marca 2011 r., czego dowodzi fakt, że właśnie tego dnia zostało jej doręczone pismo Gminy skierowane do Zespołu Parków Krajobrazowych, którego załącznik stanowiła m.in. decyzja Starosty z 3 stycznia 2011 r. (na potwierdzeniu odbioru korespondencji widnieje podpis strony). W związku z tym organ uznał, że wniosek skarżącej z dnia 5 maja 2012 r. został złożony z uchybieniem terminu określonego w art. 148 § 2 k.p.a., co skutkowało odmową wznowienia postępowania. W zażaleniu na to postanowienie skarżąca zarzuciła organowi naruszenie art. 148 § 2 k.p.a., zaprzeczając jakoby odebrała pismo Gminy. Wojewoda po rozpoznaniu powyższego zażalenia skarżącej, postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2012 r. utrzymał w mocy postanowienie organu I instancji. Anna S. wniosła skargę na orzeczenie Wojewody do sądu administracyjnego twierdząc, że sąsiad może potwierdzić, że o decyzji dowiedziała się dopiero od niego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

3. Wójt Gminy decyzją wydaną na podstawie art. 104 k.p.a. oraz art. 16 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001r. o dostępie do informacji publicznej, po rozpoznaniu wniosku Fundacji „Arka” w B., odmówił udostępnienia informacji publicznej. Samorządowe Kolegium Odwoławcze po rozpatrzeniu odwołania Fundacji „Arka” w B., decyzją wydaną na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Pismem z dnia 18 marca 2014 r. Wójt Gminy wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na wskazaną wyżej decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 29

1. Wnioskiem z dnia 23 czerwca 2009 r. spółka zwróciła się do Dyrektora Izby Skarbowej o wydanie zezwolenia na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych. Pismem z dnia 22 października 2009 r., doręczonym w dniu 29 października 2009 r., spółka została poinformowana, iż postępowania wszczęte przed Dyrektorem Izby Skarbowej dotyczące urządzenia i prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych, zostaną przekazane po 31 października 2009 r. tj. po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 27 października 2009 r. o Służbie Celnej - do Dyrektora Izby Celnej, jako organu właściwego w sprawie. Mimo, że od dnia 1 listopada 2009 r. organem właściwym do rozpoznania wniosku był Dyrektor Izby Celnej, pismem z dnia 15 grudnia 2009 r. spółka złożyła do Ministra Finansów skargę na „biurokratyczne załatwianie spraw” przez Dyrektora Izby Skarbowej, a następnie skargę na bezczynność Dyrektora Izby Celnej do sądu administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Decyzją Prezydent Miasta orzekł o wymeldowaniu Bronisława S. z pobytu stałego z lokalu położonego przy ul. W. w P. Rozstrzygnięcie organu zapadło na wniosek Stanisławy P. - najemcy tego lokalu - z 1 czerwca 2012 r., umotywowany faktem odbywania przez Bronisława S. kary 11 lat pozbawienia wolności za spowodowanie u syna wnioskodawczyni Daniela P. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i związaną z tym obawą o własne i syna bezpieczeństwo. Organ ustalił, że lokal mieszkalny przy ul. W. w P. stanowi własność Gminy Miejskiej, a jego najemcą jest Stanisława P. Prezydent Miasta wskazał, że podstawę materialno-prawną rozstrzygnięcia o wymeldowaniu stanowi art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych. Organ zwrócił uwagę, że opuszczenie lokalu musi mieć charakter dobrowolny i trwały. Powołując się na orzecznictwo sądowe wskazał, że ustalenie, czy opuszczenie lokalu było dobrowolne ma znaczenie wówczas, gdy dana osoba zmuszona jest opuścić lokal na skutek bezprawnych działań innych osób, ale nie w sytuacji, gdy opuszczenie lokalu następuje w wyniku zawinionych przez nią działań. Organ stwierdził, że Bronisław S. opuścił lokal w związku z zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania, a zatem na skutek własnego działania tj. czynu karalnego, jakiego wyżej wymieniony dopuścił się wobec syna wnioskodawczyni Daniela P., za co następnie skazany został prawomocnym wyrokiem sądowym. Podniósł, że opuszczenie lokalu przez Bronisława S. ma charakter trwały, o czym świadczy brak zgody Stanisławy P. oraz jej syna na jego udostępnienie Bronisławowi P. po opuszczeniu zakładu karnego. Organ zwrócił także uwagę na wyrok eksmisyjny Sądu Rejonowego nakazujący Bronisławowi S. opróżnienie przedmiotowego lokalu mieszkalnego i wydanie go w stanie wolnym. Eksmisja nie została wykonana, bowiem było to zbędne wobec faktu tymczasowego aresztowania wyżej wymienionego. Od decyzji tej odwołał się Bronisław S., który wskazując na fakt niesłusznego skazania oraz wadliwość wyroku eksmisyjnego podniósł, że ma prawo nadal zamieszkiwać w lokalu, z którego został niesłusznie wymeldowany. Wojewoda nie uwzględnił tego odwołania i decyzją utrzymał w mocy decyzję organu I instancji, powtarzając w uzasadnieniu argumentację organu I instancji.

Oceń legalność decyzji Wojewody i umotywuuj stanowisko.

3. Rada Miejska na sesji w dniu 23 października 2012 r. podjęła uchwałę Nr XXVI/149/2012 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego MPZP SOKOŁÓWKA II". W podstawie prawnej uchwały podano art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W § 45 uchwały stwierdzono, że wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w sposób zwyczajowo przyjęty.

Dokonaj oceny legalności uchwały Rady Miejskiej i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 30

1. Rada Miejska działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz przepisów ustawy o pomocy społecznej podjęła w dniu 9 kwietnia 2014 r. uchwałę Nr X/2/14 w sprawie określenia zasad zwrotu wydatków w zakresie dożywiania w formie posiłku albo świadczenia rzeczowego w postaci produktów żywnościowych dla osób objętych wieloletnim programem wspierania finansowego gmin w zakresie dożywiania "Pomoc państwa w zakresie dożywiania" na lata 2014 - 2020. W § 1 uchwały określono kryterium dochodowe dla osoby samotnie prowadzącej gospodarstwo domowe oraz dochód osoby w rodzinie, w stosunku do których odstępuje się od żądania zwrotu wydatków w zakresie dożywiania, w § 2 zapisano, że wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi. Natomiast w § 3 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa, zaś w § 4, że wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Dokonaj oceny legalności uchwały Rady Miejskiej w świetle jej § 4 i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wpłynęła skarga Waldemara D. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 5 października 2012 r. utrzymującą w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 1 września 2012 r., stwierdzającą nieważność decyzji z dnia 24 stycznia 1977 r. w sprawie wydania Waldemarowi D. prawa jazdy kategorii "A". W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ wyjaśnił, że jak wynika z protokołu egzaminu ze stycznia 1977 r. strona wykazała umiejętności:

- z przepisów ruchu drogowego - w stopniu niedostatecznym;
- z budowy, obsługi i techniki prowadzenia pojazdów samochodowych - w stopniu dostatecznym;
- z prowadzenia pojazdów samochodowych i motocykla - w stopniu dostatecznym.

W związku z wynikiem egzaminu, Komisja egzaminacyjna stwierdziła, że Waldemar D. nie posiada kwalifikacji fachowych wymaganych do uzyskania prawa jazdy kategorii "A" i do egzaminu powtórnego może przystąpić nie wcześniej niż po upływie 2 tygodni. Do egzaminu poprawkowego Waldemar D. nie przystąpił. Decyzją z dnia 24 stycznia 1977 r. Prezydent Miasta zarządził jednak wydanie Waldemarowi D. prawa jazdy kategorii "A". Organ wskazał, że z pisma wyjaśniającego Waldemara D. z lipca 2012 r. wynika, że wiedział on o niezdaniu egzaminu, zgłosił się na egzamin poprawkowy, lecz do niego nie przystąpił. Nie zastanawiał się dlaczego prawo jazdy zostało mu wydane. Kolegium wyjaśniło, że decyzja z 24 stycznia 1977 r. o wydaniu prawa jazdy kategorii "A" wydana została z rażącą, oczywistą obrazą obowiązujących wówczas przepisów. Wada decyzji jest na tyle istotna i jaskrawa, że obowiązujący system prawa administracyjnego nakazuje stwierdzenie jej nieważności w każdym czasie. Kolegium stwierdziło rażące naruszenie przepisów obowiązujących w dacie wydania decyzji, polegające na przyznaniu stronie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii "A", bez uprzedniego zdania egzaminu kwalifikacyjnego na tę kategorię prawa jazdy. (art.156 §1 pkt 2 k.p.a.). Skarżący, podobnie jak we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzucił, że decyzja jest dla niego krzywdząca, ponieważ wina leży po stronie urzędników wydziału komunikacji, a ponadto od wydania decyzji minęło 35 lat.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

3. W skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skardze Wójt Gminy zakwestionował decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego, mocą której uchylono w całości decyzję tego pierwszego organu w przedmiocie ustalenia ENEA S.A. wysokości podatku od nieruchomości za 2007 rok.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 31

1. Prokurator Rejonowy zwrócił się do Zarządu Dróg Powiatowych (ZDP) o wycięcie drzew owocowych rosnących przy chodniku wzdłuż budynku Prokuratury. ZDP wystąpił z wnioskiem do Burmistrza Miasta o wydanie decyzji zezwalającej na wycinkę drzew, załączając do pisma wniosek Prokuratury Rejonowej. Burmistrz Miasta decyzją odmówił udzielenia zezwolenia na usunięcie drzew rosnących w pasie drogowym ul. L., zarządzanej przez ZDP. W uzasadnieniu podniósł, że drzewa są żywotne, a jedynie wymagają przeprowadzenia cięć redukcyjnych koron. Odpis decyzji został doręczony ZDP. Prokurator Rejonowy zaskarżył decyzję Burmistrza Miasta do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. w terminie 14 dni od jej wydania i zarzucił jej, że została wydana z obrazą przepisu art. 107 § 1 i 3 k.p.a. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem stwierdziło niedopuszczalność odwołania wywodząc, iż prokurator może złożyć odwołanie z powołaniem się na art. 188 k.p.a., jeżeli brał udział w postępowaniu w pierwszej instancji. Jeżeli natomiast nie brał udziału w postępowaniu w pierwszej instancji, może przystąpić do postępowania odwoławczego na podstawie art. 183 § 1 k.p.a., ale tylko wówczas, gdy strona złożyła odwołanie. Prokurator zaskarżył postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego zarzucając naruszenie art. 183 § 1 k.p.a. i art. 188 k.p.a. poprzez stwierdzenie, iż nie przysługuje prokuratorowi odwołanie od decyzji organu I instancji, jeżeli nie brał udziału w postępowaniu, a strona postępowania administracyjnego odwołania nie złożyła, co w istotny sposób przyczynia się do uprawomocnienia się decyzji organu I instancji wydanej z obrazą przepisu art. 107 § 1 i 3 k.p.a.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Uchwałą z dnia 10 kwietnia 2010 r. Rada Miejska, działając na podstawie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ustaliła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa z 2010 r. i weszła w życie z dniem 22 lipca 2010 r. Na powyższą uchwałę w dniu 8 marca 2013 r. skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniósł Prokurator Rejonowy. Kwestionując zapisy w zakresie: § 3 pkt 2, 5, 12, 15, 16, § 4 pkt 1, 3, 4, 5, 6, 7, § 5 pkt 1-4, 6-10, § 9 ust. 5, § 10 ust. 1, 3-4, § 12 ust. 2, § 13 ust. 1-5, § 14 ust. 6-7, § 16-18, § 19 ust. 1-2, § 21 zaskarżonej uchwały, stanowiącej akt prawa miejscowego, wniósł o stwierdzenie ich nieważności. W odpowiedzi na skargę Burmistrz nie wniósł zastrzeżeń co do jej zasadności. Poinformował natomiast, że zaskarżona uchwała utraciła moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 2013 r.

Dokonaj oceny wpływu utraty mocy obowiązującej uchwały rady gminy na postępowanie w sprawie skargi na tę uchwałę i uzasadnij swoje stanowisko.

3. Naczelnik Urzędu Skarbowego - na skutek uchylecia w całości poprzedniej decyzji tego organu z dnia 4 marca 2010 r. mocą decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 czerwca 2010 r. - decyzją z dnia 24 listopada 2010 r. określił Spółce Minar wysokość zobowiązania z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2007r. w kwocie 20.093 zł. W odwołaniu od powyższej decyzji Spółka podniosła zarzut naruszenia przepisu art. 234 Ordynacji podatkowej. Wskazała, że w poprzedniej decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 4 marca 2010 r. określono należny podatek w wysokości 3.212 zł. Kwestionowana obecnie decyzja wyraźnie pogorszyła sytuację Spółki, tym samym rażąco naruszyła zasadę reformationis in peius. Wykładnia logiczna art. 234 ordynacji przemawia za przyjęciem, że nie tylko organ odwoławczy, ale także organ niższej instancji nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się. Odmienna interpretacja tego przepisu skutkowałaby pogorszeniem sytuacji osób skarżących się na decyzje organów podatkowych, co nie powinno mieć miejsca w państwie prawa. Decyzją z dnia 29 kwietnia 2011 r. Dyrektor Izby Skarbowej utrzymał w mocy rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji wskazując, że w sprawie prawidłowo ustalono stan faktyczny, a zgromadzone dowody poddano wszechstronnej ocenie. W ocenie organu odwoławczego zaskarżona decyzja nie narusza art. 234 Ordynacji podatkowej.

Oceń zasadność decyzji Dyrektora Izby Skarbowej i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 32

1. Sprzeciwem wniesionym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego prokurator zażądał stwierdzenia nieważności decyzji tegoż Kolegium z dnia 15 lipca 2011 r., mocą której uchylono decyzję Burmistrza Miasta nakładającą na Andrzeja S. karę pieniężną za usunięcie drzew bez wymaganego zezwolenia i umorzono postępowanie organu pierwszej instancji. Prokurator złożył sprzeciw od decyzji SKO dnia 15 lipca 2011 r. ponieważ skarga, z jaką wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na tę decyzję Kolegium, zawierająca tożsame zarzuty jak sprzeciw, została odrzucona z uwagi na wniesienie jej po terminie.

Oceń skuteczność sprzeciwu w związku z treścią art. 189 k.p.a.

2. Decyzją z 15 września 2011 r. Wojewoda odmówił potwierdzenia Mikołajowi Z. prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia przez Stanisława K. nieruchomości poza granicami RP. W uzasadnieniu Wojewoda podał, że trzema kolejnymi pismami wezwał stronę do uzupełniania braków wniosku w terminie przewidzianym w ustawie tj. 6 miesięcy od chwili doręczenia pisma. Wszystkie pisma wobec nieodebrania w terminie, zostały zwrócone do nadawcy. Wobec upływu sześciomiesięcznego terminu z dniem 30 marca 2010 r., w czasie którego wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów, Wojewoda powołując się na przepisy ustawy o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami RP stwierdził, że Mikołaj Z. nie udowodnił, iż jest spadkobiercą po Stanisławie K. Dodał, iż organ nie ma obowiązku poszukiwania tych dowodów we własnym zakresie. Pismem z dnia 21 czerwca 2012 r. Mikołaj Z. wniósł, na podstawie art. 154 § 1 k.p.a. o uchylenie ostatecznej decyzji Wojewody z 15 września 2011 r. podnosząc, że spełnione zostały przesłanki interesu społecznego i interesu strony, poprzez dalsze udzielenie jej pomocy, bez względu na dotychczasową beczynność, czy brak dbałości o własne interesy w postępowaniu administracyjnym. Za uchyleniem decyzji przemawia interes społeczny rozumiany jako częściowe wynagrodzenie za mienie pozostawione poza obecnymi granicami RP oraz zasady współżycia społecznego. Dodał, iż stała mu się krzywda, która powinna być naprawiona w drodze potwierdzenia prawa do rekompensaty. Słuszny interes strony polega zaś na tym, że po uchyleniu decyzji Wojewody otworzy się możliwość merytorycznego rozstrzygnięcia, w przedmiocie prawa do rekompensaty. Strona dodała również, że wcześniejszych pism z nieznanych przyczyn nie odebrała.

Dokonaj oceny skuteczności wniosku strony złożonego w trybie art. 154 k.p.a. i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w przedmiocie podatku od towarów i usług została nadana w dniu 22 grudnia 2011 r. na adres kancelarii adwokackiej Juliana L., ustanowionego w dniu 16 grudnia 2011 r. pełnomocnikiem strony postępowania - s.c. Hubertus. Przesyłka z decyzją była dwukrotnie awizowana 29 grudnia 2011 r. i 9 stycznia 2012 r. i została przez osobę upoważnioną odebrana 11 stycznia 2012 r. W dniu 27 grudnia 2011 r. organ został przez stronę powiadomiony o wypowiedzeniu temu pełnomocnikowi pełnomocnictwa. O „omyłkowym odbiorze” adwokat zawiadomił organ 26 stycznia 2012 r. (data nadania przesyłki), nie odsyłając odebranego pisma. Kserokopia decyzji została stronie, na jej wniosek, doręczona 16 lipca 2012 r. W dniu 23 lipca 2012 r. s.c. Hubertus wniósł skargę do sądu administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 33

1. Decyzją Burmistrz Miasta określił Spółce wysokość zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2006 r. Powyższe rozstrzygnięcie zostało uchylone decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Rozpoznawszy sprawę ponownie, Burmistrz Miasta określił nową wysokość zobowiązania w podatku od nieruchomości. Różnica pomiędzy wysokością zobowiązania podatkowego określoną w pierwszej decyzji, a wysokością określoną w drugiej została Spółce zwrócona wraz z odsetkami za zwłokę. Pismem z dnia 27 czerwca 2012 r. Spółka w oparciu o art. 52 § 4 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wezwała organ pierwszej instancji do usunięcia naruszenia prawa tj. wypłaty oprocentowania przysługującego od zwróconej nadpłaty w odpowiedniej wysokości. W odpowiedzi na wezwanie Spółki do usunięcia naruszenia prawa, organ pierwszej instancji stwierdził, że dopełnił wymogów Ordynacji podatkowej. W związku z niezastosowaniem się przez organ do wezwania do usunięcia naruszenia prawa, Spółka wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na bezczynność Burmistrza Miasta w przedmiocie zwrotu nadpłaty z tytułu podatku od nieruchomości wraz z odsetkami.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

2. Uchwałą z dnia 16 lutego 2011 r. Rada Gminy, działając na podstawie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustaliła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy. Na powyższą uchwałę w dniu 3 lipca 2013 r. skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniósł Prokurator Rejonowy. Kwestionując zapisy: § 3, § 4, § 5 przewidującego ogłoszenie w sposób zwyczajowo przyjęty, oraz § 6 stanowiącego o wejściu w życie zaskarżonej uchwały, stanowiącej akt prawa miejscowego, z dniem 1 stycznia 2011 r., wniósł o stwierdzenie jej nieważności w całości. W odpowiedzi na skargę Gmina reprezentowana przez Wójta poinformowała, że zaskarżona uchwała utraciła moc obowiązującą z dniem 28 czerwca 2013 r.

Dokonaj oceny wpływu utraty mocy obowiązującej uchwały rady gminy na postępowanie w sprawie skargi na tę uchwałę i uzasadnij swoje stanowisko.

3. Jerzy Z. w okresie od 21 stycznia 2010 r. do 23 czerwca 2010 r. dopuścił się wielokrotnego naruszenia przepisów ruchu drogowego, za które przypisano mu łącznie 25 punktów. Na tej podstawie Komendant Wojewódzkiej Policji działając w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz § 8 ust. 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego, w dniu 10 listopada 2010 r. wystąpił do Starosty z wnioskiem o sprawdzenie kwalifikacji kierowcy. Starosta decyzją z dnia 16 grudnia 2010 r. orzekł o skierowaniu Jerzego Z. na egzamin teoretyczny i praktyczny w zakresie prawa jazdy kat. A, B i C, w związku z przekroczeniem 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Po rozpoznaniu odwołania strony, decyzją z dnia 7 lutego 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i umorzyło postępowanie organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu wskazało, że podziela stanowisko niektórych sądów o niekonstytucyjności przepisu § 8 ust. 6 rozporządzenia i odmawia jego zastosowania w przedmiotowej sprawie. Prezentując taki pogląd, SKO odwołało się do zaświadczenia, które Jerzy Z. dołączył do odwołania, potwierdzającego odbycie w dniu 9 grudnia 2010 r. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego szkolenia w celu zmniejszenia liczby punktów karnych i dokonało we własnym zakresie przeliczenia punktów. Doszło do wniosku, że strona ma na swoim koncie tylko 19, a nie 25, zatem postępowanie w przedmiocie skierowania jej na sprawdzenie kwalifikacji jest bezprzedmiotowe.

Oceń legalność decyzji SKO w szczególności w kontekście art. 6 k.p.a. i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 35

1. Decyzją z 24 lipca 2006 r. Starosta wydał Janowi P. prawo jazdy kat. B. Pismem z 11 kwietnia 2013 r. Prokurator Rejonowy złożył sprzeciw od powyższej decyzji Starosty i wniósł o wznowienie postępowania w tej sprawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.a. Wskazał, że w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową o sygn. V Ds 21/12 Jan P. przesłuchany w charakterze świadka zeznał, że nie uczestniczył w zajęciach teoretycznych kursu prawa jazdy, odbył tylko 15 godzin praktycznej nauki jazdy, wręczył 400 zł wskazanej osobie, by zapewnić sobie pozytywny wynik egzaminu i na egzaminie teoretycznym uzyskał 6 odpowiedzi od egzaminatora. Po wznowieniu postępowania administracyjnego, Starosta decyzją z 10 czerwca 2013r. uchylił swoją decyzję z 24 lipca 2006 r. o wydaniu Janowi P. prawa jazdy oraz odmówił mu wydania prawa jazdy kat. B. Decyzją z dnia 2 lipca 2013 r., wydaną na skutek odwołania Jana P., na podstawie przepisów k.p.a. oraz ustawy o kierujących pojazdami, Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy decyzję Starosty. Zdaniem Kolegium bezsporne jest, że nie została spełniona przesłanka określona w art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy o kierujących pojazdami, gdyż Jan P. nie odbył wymaganego szkolenia, a treść zeznań strony złożonych w sprawie karnej dowodzi oczywistości fałszu, zatem zaistniały okoliczności z art. 145 § 2 k.p.a. Skargę na decyzję SKO do sądu administracyjnego wniosła strona zarzucając, iż sfalszowanie dowodu nie zostało stwierdzone orzeczeniem sądu, a jedynie ustalono je na podstawie protokołu zeznań złożonych przez stronę w charakterze świadka. Moc dowodowa jego zeznań jest wątpliwa, skoro nie zakończyło się jeszcze postępowanie karne, w którym je złożył. Nie ma więc mowy o oczywistości fałszu.

Dokonaj oceny skuteczności skargi i umotywuuj stanowisko.

2. Uchwałą nr X/16/12 podjętą w dniu 31 sierpnia 2012 r. Rada Miejska zmieniła swoją uchwałę z dnia 29 kwietnia 2009 r. nr X/2/09 w sprawie trybu udzielania, rozliczania i kontroli dotacji dla przedszkoli i szkół niepublicznych prowadzonych na terenie Gminy przez podmioty należące do sektora finansów publicznych w zakresie § 1 pkt 1. Uchwała ta doręczona została Regionalnej Izbie Obrachunkowej w dniu 11 września 2012 r. Uchwałą z dnia 18 września 2012 roku Kolegium RIO wszczęło postępowanie nadzorcze, o czym pismem z tego samego dnia zostali powiadomieni: Burmistrz Miasta oraz Przewodniczący Rady Miejskiej. Uchwałą z dnia 9 października 2012 roku, Kolegium RIO stwierdziło nieważność ww. uchwały w części określonej w § 1 pkt 1. Gmina zaskarżyła tę uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zarzucając RIO naruszenie art. 91 ustawy o samorządzie gminnym, poprzez wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego z uchybieniem terminu wskazanego w tym przepisie. W uzasadnieniu skargi podniosła, że termin do wydania rozstrzygnięcia liczony jest od dnia doręczenia uchwały i upłynął w dniu 11 października 2012 r., zaś rozstrzygnięcie to zostało doręczone Gminie w dniu 18 października 2012 r., a zatem zostało wydane z uchybieniem terminu.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzję Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w sprawie ustalenia nienależnie pobranych świadczeń z funduszu alimentacyjnego doręczono Annie J. w dniu 8 października 2011 r. Odwołanie strona nadała w placówce pocztowej w dniu 3 listopada 2011 r. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania i postanowiło pozostawić odwołanie bez rozpoznania. W uzasadnieniu orzeczenia wskazało, że w decyzji strona została pouczona o sposobie i terminie wniesienia odwołania. Składając je nie złożyła jednocześnie umotywowanego ważnymi powodami wniosku o przywrócenie terminu do jego wniesienia.

Oceń legalność orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 36

1. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w L. po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego wobec Bożeny T. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą A B.T., wydał decyzję w przedmiocie podatku od towarów i usług, którą w dniu 24 listopada 2011 r. za pośrednictwem poczty wysłał na adres ustanowionego w sprawie pełnomocnika strony - adwokata Waldemara Z. Doręczyciel podjął próbę doręczenia w dniu 29 listopada 2011 r. i wobec nie odebrania przesyłki, wystawił pierwsze awizo, powtórnie awizował ją w dniu 7 grudnia 2011 r. Poczta zwróciła przesyłkę nadawcy jako nieodebraną w dniu 14 grudnia 2011 r. W dniu 12 grudnia 2011 r. strona zawiadomiła Dyrektora UKS o odwołaniu pełnomocnika w osobie adwokata Waldemara Z. i powołaniu nowego pełnomocnika - doradcy podatkowego Artura O. Dyrektor UKS stanął na stanowisku, że przedmiotowe decyzje zostały prawidłowo doręczone i weszły do obrotu prawnego. Pismem z dnia 19 stycznia 2012 r. pełnomocnik Artur O. złożył wniosek o wznowienie postępowania w oparciu o art. 240 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej z argumentacją, iż przy dokonywaniu przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej czynności procesowej w postaci doręczania decyzji wymiarowej został pominięty pełnomocnik strony, co jest równoznaczne z pominięciem samej strony. Postanowieniem Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją ostateczną oraz wyznaczył Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w K. do przeprowadzenia postępowania co do istnienia przesłanek wznowienia i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, który decyzją uznał, że przesłanka, na którą powołuje się strona nie istnieje i na podstawie art. 245 § 1 pkt 2 O.p. odmówił uchylenia decyzji Dyrektora UKS w L.

Oceń legalność decyzji Dyrektora UKS w K. i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z dnia 14 marca 2008 r. Starosta udzielił Baltic Spółce z o.o. pozwolenia na budowę zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z infrastrukturą. Decyzję doręczono stronie w dniu 20 marca 2008 r. Sprzeciwem z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym do Starosty prokurator zaskarżył ostateczną decyzję o udzieleniu Baltic Spółce z o.o. pozwolenia na budowę i zażądał wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., uchylenia decyzji oraz wydania decyzji o odmowie udzielenia Baltic Spółce z o.o. pozwolenia na budowę.

Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

3. Kierownik Działu Świadczeń Rodzinnych Ośrodka Pomocy Społecznej, działający z upoważnienia Prezydenta Miasta, decyzją odmówił przyznania Irenie M. prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego dla jej małoletnich dzieci. Decyzją zawierającą prawidłowe pouczenie o terminie i sposobie złożenia odwołania, została doręczona Irenie M. 23 sierpnia 2010 r. W dniu 17 września 2010 r. Irena M. złożyła w kancelarii Ośrodka Pomocy Społecznej odwołanie podnosząc, że brak jest podstaw do odmowy przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Postanowieniem Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie to zostało doręczone Irenie M. 22 listopada 2010 r. W piśmie z dnia 29 listopada 2010 r. Irena M. wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, wskazując na brak dokładnej wiedzy o dacie doręczenia jej zaskarżonej decyzji, nałożenie się w tym czasie kilku spraw o podobnym charakterze oraz niedysponowanie fachową wiedzą prawniczą. Postanowieniem Samorządowe Kolegium Odwoławcze odmówiło przywrócenia terminu do wniesienia przedmiotowego odwołania wywodząc, iż z wniosku nie wynika, że dopełnienie obowiązku terminowego wniesienia odwołania było niemożliwe z powodu przeszkody nie do przewidzenia. Irena M. złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na powyższe postanowienie zarzucając naruszenia art. 58 k.p.a. przez uznanie, że nie uprawdopodobniła w sposób wskazany w tym przepisie braku winy w uchybieniu terminu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 37

1. Decyzją z dnia 21 grudnia 2009 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego, na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane nakazał Bernardowi Z. - inwestorowi rozbiórkę nadbudowanego poddasza budynku mieszkalnego. Z wnioskiem o uchylenie ww. decyzji w trybie art. 154 § 1 k.p.a. wystąpił Bernard Z. Decyzją Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, na podstawie art. 154 § 1 i 2 k.p.a. odmówił uchylenia ostatecznej decyzji PINB. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, po rozpatrzeniu odwołania Bernarda Z., utrzymał w mocy decyzję organu I instancji. W uzasadnieniu wskazał, że decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego nie jest decyzją, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, bowiem nałożenie obowiązku rozbiórki jest nabyciem prawa. Ponadto art. 154 k.p.a. nie znajduje zastosowania do decyzji związanych. Artykuł 51 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że decyzje wydane na jego podstawie mają charakter decyzji związanych. W sytuacji stwierdzenia, że przy realizacji obiektu budowlanego lub wykonywaniu robót budowlanych nastąpiło naruszenie prawa i brak jest możliwości doprowadzenia obiektu budowlanego do stanu zgodnego z przepisami, właściwy organ jest zobligowany do wydania nakazu rozbiórki. Powyższe oznacza brak możliwości uchylenia decyzji PINB w trybie art. 154 § 1 k.p.a. Na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego złożył Bernard Z., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. Stwierdził, że możliwe jest przywrócenie inwestycji do stanu zgodnego z prawem, bez narażania skarżącego na nieuzasadnioną szkodę majątkową.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

2. Prokurator Okręgowy wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej z dnia 20 grudnia 2007 r. nr X/17/2007 w przedmiocie przyjęcie programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Miasta na lata 2007-2011, domagając się stwierdzenia jej nieważności. Zarzucił rażące naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłoszeniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych poprzez zaniechanie publikacji uchwały w Dzienniku Urzędowym Województwa. Prokurator podniósł, że uchwała zawiera przepisy powszechnie obowiązujące bowiem reguluje zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżenia czynszu, czyli odnosi się do wszystkich mieszkańców Gminy, którzy są najemcami mieszkań komunalnych opłacających czynsz najmu. Zatem winna być, jako akt prawa miejscowego, zgodnie z art. 42 ustawy o samorządzie gminnym, ogłoszona na zasadach i w trybie przewidzianym w ustawie o ogłoszeniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Rada Miasta odpowiadając na skargę wniosła o jej odrzucenie ewentualnie o oddalenie w całości. Podniosła, że nawet przyjęcie, iż rzeczona uchwała zawiera przepisy powszechnie obowiązujące, nie jest wystarczające dla żądania stwierdzenia nieważności uchwały. W orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że dla uznania danej uchwały za akt prawa miejscowego wymagane jest wypełnienie wszystkich prawem przewidzianych elementów, co oznacza, że niezbędne jest opublikowanie uchwały w publikatorze prawem przewidzianym. Skoro zaskarżona uchwała nie została opublikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym, to tym samym nie przysługuje jej status aktu prawa miejscowego. W takich okolicznościach, zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności uchwały z uwagi na upływ terminu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 1 października 2012 r. w przedmiocie uchybienia terminu do wniesienia odwołania wraz ze stosownym pouczeniem o trybie zaskarżenia zostało doręczone Urszuli P. w dniu 4 października 2012 r. W piśmie zatytułowanym „Odwołanie”, złożonym w siedzibie organu II instancji w dniu 14 października 2012 r., Urszula P. opisała jedynie swoją trudną sytuację życiową, nie wskazując przy tym przedmiotu zaskarżenia. Na żądanie SKO oświadczyła, że jej pismo należy potraktować jako skargę do sądu administracyjnego.

Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 38

1. Skargą z dnia 29 czerwca 2012 r. Prokurator Rejonowy zakwestionował uchwałę Rady Gminy z dnia 10 lipca 2011 r. nr X/12/2011 w sprawie ustalenia opłat za włączenie się do gminnych sieci wodociągowych i kanalizacyjnych domagając się stwierdzenia jej nieważności. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o oddalenie skargi wywodząc, iż zarzuty podniesione przez prokuratora są chybione, a uchwała jest zgodna z prawem. Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał skargę za zasadną i stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy z dnia 10 lipca 2011 r. nr X/12/2011.

Omów skutki prawne wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

2. Postanowieniem z 15 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę Jantar. Sp. z o.o. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej z 28 czerwca 2012 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że po otrzymaniu w dniu 6 sierpnia 2012 r. decyzji organu odwoławczego, pełnomocnik skarżącej w dniu 5 września 2012 r. oddał w polskim urzędzie pocztowym skargę na ten akt kierując ją bezpośrednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który w dniu 14 września 2012 r. (data nadania) przekazał ją według właściwości organowi odwoławczemu. Sąd I instancji zauważył, że skarga została wniesiona z pominięciem trybu wynikającego z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W takim przypadku o zachowaniu terminu do wniesienia skargi decyduje data jej nadania przez sąd na właściwy adres organu. Tym samym Sąd I instancji przyjął, że pełnomocnik skarżącej wniósł skargę 14 września 2012 r., a więc po upływie terminu do dokonania tej czynności. W skardze kasacyjnej na to postanowienie pełnomocnik skarżącej zarzucił naruszenie art. 65 § 2 w zw. z art. 19 kodeksu postępowania administracyjnego, polegające na błędnym przyjęciu, że pełnomocnik skarżącej wniósł skargę po upływie terminu do dokonania tej czynności. Zdaniem skarżącego, skarga złożona z zachowaniem terminu, ale błędnie zaadresowana powinna być rozpatrywana z uwzględnieniem art. 65 § 1 k.p.a.

Oceń skuteczność skargi kasacyjnej i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

3. Burmistrz Miasta po rozpoznaniu wniosku ARL Spółki z o.o. o nakazanie Przedsiębiorstwu Projektowo-Wykonawczemu Budoprojekt, jako właścicielowi sąsiadującego gruntu, przywrócenia stanu poprzedniego, decyzją z 14 czerwca 2013 r. stwierdził, że nie doszło do zmiany stanu wody na gruncie nr 247/1 stanowiącym własność ARL spółki z o.o. i brak jest podstaw do wydania decyzji w trybie przepisów ustawy Prawo wodne. Decyzję skierowaną do Jana L. - Prezesa Zarządu Spółki ARL oraz Przedsiębiorstwa Budoprojekt, zaskarżyła w terminie Spółka ARL, domagając się jej uchylenia. Decyzją z dnia 18 października 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze, nie dopatrując się żądanych naruszeń prawa, utrzymało w mocy decyzję organu I instancji.

Oceń legalność decyzji SKO i umotywuuj stanowisko.

1. Decyzją Kierownika Ośrodka Pomocy Społecznej przyznano Janowi D. pomoc w formie zasiłku okresowego. Na potwierdzeniu odbioru decyzji skierowanej do strony, widniał podpis osoby o nazwisku C. i data 7 lutego 2012 r. Jan D. złożył odwołanie od decyzji zarzucając, że dowiedział się o niej od C. lokatorki z II piętra i natychmiast sporządził pismo, w którym ją zaskarżył, jako wydaną z naruszeniem prawa. Postanowieniem z dnia 16 marca 2012 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze działając na podstawie art. 134 k.p.a. w zw. z art. 129 k.p.a. oraz art. 144 k.p.a. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania przez Jana D. W uzasadnieniu organ odwoławczy wskazał, że decyzja organu I instancji została doręczona stronie w dniu 7 lutego 2012 r., w związku z tym termin do wniesienia odwołania upłynął w dniu 21 lutego 2012 r. Odwołanie natomiast zostało złożone osobiście przez stronę w dniu 28 lutego 2012 r. w siedzibie organu I instancji. Nie został wraz z odwołaniem złożony wniosek o przywrócenie terminu z jednoczesnym uprawdopodobnieniem, że uchybienie terminu nastąpiło bez winy odwołującego się.

Oceń legalność orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

2. Postanowieniem z 15 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę Centex Sp. z o.o. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w K. z 28 czerwca 2012 r. w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych. W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że po otrzymaniu w dniu 3 lipca 2012 r. decyzji organu odwoławczego, pełnomocnik skarżącej w dniu 2 sierpnia 2012 r. oddał w polskim urzędzie pocztowym skargę na ten akt. Zgodnie z oznaczeniem adresata skargę tę skierowano bezpośrednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który w dniu 10 sierpnia 2012 r. (data nadania) przekazał ją według właściwości organowi odwoławczemu. Sąd I instancji zauważył, że skarga została wniesiona z pominięciem trybu wynikającego z art. 54 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W takim przypadku o zachowaniu terminu do wniesienia skargi decyduje data jej nadania przez sąd na właściwy adres organu. Tym samym Sąd I instancji przyjął, że pełnomocnik skarżącej wniósł skargę 10 sierpnia 2012 r., a więc po upływie terminu do dokonania tej czynności i na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 P.p.s.a. odrzucił skargę.

Oceń legalność orzeczenia sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Rada Miejska podjęła w dniu 15 września 2011 r. uchwałę Nr X/10/2011 w sprawie zmiany "Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego wsi Z.". Wojewoda zaskarżył powyższą uchwałę do sądu administracyjnego, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości. Wskazał, że Rada Miejska przystąpiła do sporządzenia zmiany planu miejscowego uchwałą Nr XXXVI/402/2010 z dnia 30 września 2010 r., to świetle art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (...) (Dz. U. Nr 130, poz. 871) przy sporządzaniu przedmiotowej zmiany planu stosowano przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu sprzed 21 października 2010 r. Wojewoda wyjaśnił, że przedmiotowa uchwała wraz ze stanowiącymi jej integralną część załącznikami i okazaną dokumentacją formalno-prawną została poddana ocenie nadzorczej. Ocena ujawniła istotne naruszenie trybu sporządzania zmiany planu, poprzez niespełnienie wymogu art. 17 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z przedłożonej przez Gminę dokumentacji wynika bowiem, że projekt przedmiotowej uchwały wraz z prognozą został wyłożony na okres 15 dni, o czym świadczy ogłoszenie Burmistrza Miasta o wyłożeniu do publicznego wglądu 7 projektów zmian miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, zawierające informację o terminie wyłożenia powyższych dokumentów w dniach od 6 lipca 2011 r. do 20 lipca 2011 r. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o jej oddalenie twierdząc, że skarżący przypisał nadmierne znaczenie treści ogłoszenia o wyłożeniu projektu zmiany i określonego w nim terminowi.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 40

1. Decyzją z dnia 2 lutego 2012 r. Prezydent Miasta przyznał Stanisławie D. pomoc w postaci specjalnego zasiłku celowego. W piśmie złożonym w siedzibie organu w dniu 25 lutego 2012 r. zatytułowanym „odwołanie” strona przedstawiła swoją sytuację zdrowotną, a w jego końcowej części stwierdziła, że „Ten Ośrodek Pomocy Społecznej to koszmar i nie będę współpracować z jego Kierownikiem”. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z dnia 16 marca 2012 r. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Orzekło, iż strona została prawidłowo pouczona o sposobie wnoszenia odwołania. Z akt wynika, że decyzja organu I instancji została doręczona stronie w dniu 7 lutego 2012 r., termin do wniesienia odwołania minął dnia 21 lutego 2012 r., natomiast strona złożyła odwołanie 25 lutego 2012 r. i nie wniosła o przywrócenie terminu do jego złożenia. Postanowienie SKO doręczono stronie w dniu 21 marca 2012 r. W dniu 3 kwietnia 2012 r. strona złożyła w organie odwoławczym pismo adresowane do Sądu Administracyjnego i zatytułowane „Odwołanie”. W uzasadnieniu przedstawiła, że czuje się skrzywdzona, ponieważ chciała zmiany pracownika socjalnego, ale spotkała się z odmową Pani Kierownik OPS.

Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Uchwałą z dnia 16 lutego 2006 r., nr X/2/06 Rada Gminy działając na podstawie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustaliła stawki procentowe z tytułu wzrostu wartości nieruchomości objętych decyzją o warunkach zabudowy. Wojewoda złożył skargę na powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z żądaniem stwierdzenia jej nieważności. W ocenie Wojewody, brak jest w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przepisu prawa upoważniającego organ stanowiący gminy do ustalania stawki procentowej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości w innym akcie, niż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W odpowiedzi na skargę Przewodniczący Rady Gminy, uznając skargę za w pełni zasadną, wniosł o umorzenie postępowania ze względu na podjęcie przez Radę Gminy w dniu 10 czerwca 2011 r. uchwały w sprawie uchylenia uchwały Nr X/2/06 z dnia 16 lutego 2006 r. Wyrokiem z dnia 13 października 2011 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy z dnia 16 lutego 2006 r., Nr X/2/06. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła Gmina podnosząc, iż badanie zgodności aktów prawnych z prawem, pod kątem możliwości stwierdzenia ich nieważności może dotyczyć wyłącznie aktów prawnych istniejących w systemie prawa. W sytuacji, gdy akt prawny został wcześniej uchylony przez organ administracji, który ten akt uchwalił, orzeczenie o sprzeczności z prawem tego aktu jest obojętne zarówno dla systemu prawa jak i ogółu adresatów norm prawnych. Znaczenie takie może mieć dla niektórych adresatów norm prawnych, w stosunku do których uchylone normy oddziaływały kształtując ich prawa i obowiązki. Zdaniem Rady Gminy, organ nadzoru nie ma uprawnień nadzorczych do działania w interesie osób, których dotknęły skutki prawne uchylonego aktu prawa miejscowego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Wojewoda decyzją z dnia 14 marca 2008 r., po rozpoznaniu odwołania Jana S., utrzymał w mocy decyzję Starosty z dnia 11 stycznia 2008 r. o udzieleniu REX Spółce z o.o. pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego wielorodzinnego wraz z infrastrukturą. Decyzję doręczono stronie w dniu 20 marca 2008 r. Sprzeciwem z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym do Starosty, prokurator zaskarżył ostateczną decyzję o udzieleniu REX Spółce z o.o. pozwolenia na budowę i zażądał wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a., uchylenia decyzji oraz wydania decyzji o odmowie udzielenia REX Spółce z o.o. pozwolenia na budowę.

Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 41

1. Pismem z dnia 20 lutego 2004 r. Wojewoda złożył skargę na uchwałę Rady Miasta z dnia 26 listopada 2003 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy D. na podstawie art. 93 ust. 1 i art. 94 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Skarżący zarzucił uchwale sprzeczność z prawem wynikającą z faktu niedochowania wymagań procedury opracowania planu, określonej w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. Gmina w odpowiedzi na skargę podniosła zarzut wniesienia skargi przez Wojewodę z naruszeniem trybu i terminu wynikającego z art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, minowicie pominięcie wezwania do usunięcia naruszenia prawa oraz z uchybieniem 30-dniowego terminu do wniesienia skargi.

Oceń skuteczność zarzutu Gminy i uzasadnij stanowisko.

2. Burmistrz Miasta decyzją wydaną na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zatwierdził projekt podziału nieruchomości stanowiącej własność Zenona i Celiny R. Od powyższej decyzji Celina i Zenon R. odwołali się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego. SKO stwierdziło jednak uchybienie terminu do złożenia odwołania. W uzasadnieniu postanowienia podało, iż zaskarżoną decyzję zawierającą prawidłowe pouczenie o trybie odwoławczym, odwołujący odebrali w dniu 20 czerwca 2013 r., tym samym termin do złożenia odwołania upłynął w dniu 4 lipca 2013 r. Odwołanie zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 9 stycznia 2014 r. Według SKO, w odwołaniu nie złożono wniosku o przywrócenie terminu. Zenon i Celina R. na powyższe postanowienie wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Zdaniem skarżących, organ odniósł się jedynie do uchybienia terminu do złożenia odwołania od decyzji. Skarżący podali, iż uchybienie terminu do wniesienia odwołania było wynikiem omyłki arytmetycznej, o czym napisali w odwołaniu. W ich ocenie ta omyłka powinna być poprawiona z urzędu, bez konieczności wnoszenia wniosku o przywrócenie terminu. Ponadto organ interpretując treść ich oświadczenia winien mieć na uwadze cel wynikający z jego treści. Nie budzi bowiem wątpliwości, że skarżący wiedząc o uchybieniu terminu przytoczyli okoliczność, która ich zdaniem usprawiedliwia to uchybienie. Organ winien zatem ocenić treść odwołania, jako pisma spełniającego również wymogi wniosku o przywrócenie uchybionego terminu do złożenia odwołania.

Oceń skuteczność zarzutu Zenona i Celiny R. i uzasadnij stanowisko.

3. Postanowieniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i na podstawie art. 59 § 1 ustawy Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przekazał sprawę według właściwości do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. W uzasadnieniu Sąd I instancji podał, że skoro przedmiotem sprawy jest skarga Elżbiety S. na decyzję Wojewody Śląskiego z dnia 15 października 2010 r. w przedmiocie odmowy potwierdzenia prawa do rekompensaty, czyli na organ administracji publicznej, którego siedziba znajduje się na obszarze województwa śląskiego, sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach. Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła Elżbieta S.

Wskaż przewidywane orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 42

1. Uchwałą z 18 listopada 2009 r. Rada Gminy przyjęła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Klikuszowa 1. Uchwała Rady Gminy została doręczona Wojewodzie w dniu 27 listopada 2009 r. Na żądanie Wojewody w dniach 20 grudnia 2009 r. i 2 lutego 2010 r. Rada Gminy przedkładała dokumentację prac planistycznych. Rozstrzygnięciem nadzorczym z 3 marca 2010 r. Wojewoda stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy z 18 listopada 2009 r. W ocenie Wojewody termin z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym biegł dopiero od dnia dostarczenia ostatniego dokumentu, co nastąpiło w dniu 2 lutego 2010 r. Odesłanie do przepisów k.p.a. mocą art. 91 ust. 5 u.s.g., zdaniem Wojewody powoduje, że tylko kompletna uchwała jest zdolna do wywołania skutku prawnego w postaci wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia jej nieważności. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody wniosła Gmina, domagając się jego uchylecia. Wywiodła, że o nieważności uchwały w całości lub części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały wojewodzie. Po upływie 30 dni od dnia doręczenia uchwały upoważnienie wojewody do stwierdzenia jej nieważności wygasa. W takim wypadku może on jedynie zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. W niniejszej sprawie jest bezsporne, że uchwała Rady Gminy z 18 listopada 2009 r. została doręczona Wojewodzie 27 listopada 2009 r. Zatem, termin do stwierdzenia jej nieważności przez organ nadzoru upłynął 28 grudnia 2009 r. Tak więc, akt nadzoru Wojewody stwierdzający nieważność uchwały Rady Gminy z 18 listopada 2009 r., wydany już po tym terminie, jest rozstrzygnięciem zapadłym z naruszeniem przepisów o właściwości.

Oceń skuteczność zarzutu Gminy i uzasadnij stanowisko.

2. Pismem z dnia 4 stycznia 2011 r. Franciszek O. zwrócił się do Starosty o zwrot wywłaszczonej nieruchomości, której był właścicielem. Mimo upływu ponad sześciu miesięcy Starosta nie rozpoznał sprawy i nie wydał decyzji w trybie art. 142 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pismem z dnia 27 lipca 2011 r. Franciszek O. złożył skargę na bezczynność Starosty w sprawie dot. zwrotu nieruchomości do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wskaż przewidywane orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z 30 grudnia 2010 r. wydaną z upoważnienia Starosty, na podstawie ustawy o pomocy społecznej oraz uchwały Rady Powiatu w sprawie warunków częściowego lub całkowitego zwalniania rodziców biologicznych z opłat za pobyt dziecka w rodzinie zastępczej, zobowiązano Romana K. do ponoszenia częściowej opłaty za pobyt jego syna Piotra K. w rodzinie zastępczej. W wyniku wniesienia przez Romana K. odwołania, w którym zakwestionował nałożoną odpłatność ze względu na ponoszone przez niego, jako samotnego ojca, koszty utrzymania swojej rodziny, sprawa rozpatrzona została przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze, które decyzją z dnia 27 stycznia 2011 r. utrzymało w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie. W piśmie z dnia 21 lutego 2011 r. adresowanym do SKO, Roman K. wskazał, iż odwołuje się od decyzji z dnia 27 stycznia 2011 r. wydanej przez SKO, jako krzywdzącej. Opisał sytuację swojej rodziny, problemy finansowe i wychowawcze, z jakimi musi się samotnie borykać po śmierci żony. Podniósł, że jego dobytek uległ zniszczeniu na skutek pożaru, co zmusiło go do zakupu sprzętów gospodarstwa domowego z zaciągniętej pożyczki. Postanowieniem z dnia 17 marca 2011 r. na podstawie art. 134 k.p.a. SKO stwierdziło niedopuszczalność odwołania. Powołało się na pouczenie zawarte w doręczonej decyzji organu odwoławczego o przysługującym stronie uprawnieniu do zaskarżenia tej decyzji w formie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. W skardze od powyższego postanowienia, Roman K. wyjaśnił, iż bazując na pouczeniu zawartym w tej decyzji, uznił za słuszne wskazać adres organu, z pośrednictwem którego skargę się składa i wyraził zdziwienie takim załatwieniem jego sprawy.

Dokonj oceny legalności postanowienia SKO wydanego w trybie art. 134 k.p.a. i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 43

1. Uchwałą Rada Gminy nie udzieliła Wójtowi Gminy - Waldemarowi G. absolutorium z tytułu wykonania budżetu na 2011 rok. W związku z powyższym, Wójt Gminy złożył do Regionalnej Izby Obrachunkowej wniosek o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały, z powodu rażącego naruszenia prawa i procedury absolutoryjnej. Po rozpoznaniu sprawy, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej nie dopatrując się uchybień przepisom prawa, uchwałą stwierdziło, że kwestionowana uchwała nie narusza przepisów prawa. Waldemar G. działając we własnym imieniu, wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, z żądaniem uchylenia w całości uchwały Kolegium RIO.
Wskaż przewidywane orzeczenie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z dnia 7 sierpnia 2013 r. Prezydent Miasta odmówił Genowefie R. przyznania zasiłku stałego. Decyzja zawierająca pouczenie o trybie odwoławczym, została doręczona stronie osobiście w dniu 21 sierpnia 2013 r. W dniu 26 września 2013 r. Genowefa R. złożyła odwołanie, w którym oświadczyła, że nie zgadza się z decyzją, a z uwagi na brak znajomości przepisów, nie wystąpiła z nim terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Postanowieniem z dnia 7 października 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze na podstawie art. 59 § 2 w zw. z art. 58 k.p.a. odmówiło przywrócenia Genowefie R. terminu do odwołania. W uzasadnieniu podniosło, że decyzja organu I instancji zawierała jasne i prawidłowe pouczenie o trybie odwoławczym. Odwołanie z 26 września 2013 r. zostało złożone po terminie, który upłynął 5 września 2013 r., zaś odwołanie nie spełnia wszystkich przesłanek z art. 58 k.p.a. ponieważ nie zostało uprawdopodobnione, że uchybienie terminu do złożenia odwołania nastąpiło bez winy strony.

Oceń legalność rozstrzygnięcia SKO i umotywuuj stanowisko.

3. Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury decyzją z 19 stycznia 2011 r. odmówił Małgorzacie K. przyjęcia na aplikację prokuratorską. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że o przyjęciu na aplikację prokuratorską decyduje miejsce kandydata na liście kwalifikacyjnej aplikantów, przy uwzględnieniu limitu miejsc na tej aplikacji. Minister Sprawiedliwości wyznaczył limit 75 miejsc na tej aplikacji, który uległ wyczerpaniu, po przyjęciu osób umieszczonych wyżej na liście kwalifikacyjnej aplikantów. Minister Sprawiedliwości po rozpatrzeniu odwołania Małgorzaty K. decyzją z 25 lutego 2011 r. utrzymał w mocy wskazaną wyżej decyzję Dyrektora KSSiP. Wnioskiem z dnia 4 maja 2012 r. Małgorzata K. wystąpiła o zmianę decyzji Ministra Sprawiedliwości z 19 stycznia 2011 r. na podstawie art. 154 § 1 k.p.a. Decyzją z 7 sierpnia 2012 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Sądów, Organizacji i Analiz Wymiaru Sprawiedliwości Ministerstwa Sprawiedliwości Piotr N., działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, na podstawie art 154 § 1 oraz § 2 k.p.a. odmówił zmiany decyzji. Strona złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zastępca Dyrektora Departamentu Sądów, Organizacji i Analiz Wymiaru Sprawiedliwości Ministerstwa Sprawiedliwości Piotr N., działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, decyzją z 28 września 2012 r. utrzymał w mocy swoją poprzednią decyzję.

Dokonaj oceny legalności decyzji wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 44

1. Jan W. złożył wniosek o wyłączenie sędziego WSA Mariana R. w sprawie z jego skargi na przewlekłość postępowania Wojewody w przedmiocie rozpatrzenia odwołania od decyzji Starosty o pozwoleniu na budowę. Zdaniem skarżącego, sędzia R. działa wbrew art. 170 p.p.s.a., ponieważ rozstrzygając w dwóch innych sprawach w dniu 3 lipca 2012 r., sygn. akt II SA/Bk 310/12 oraz II SA/Bk 311/12, oddalił jego skargi na decyzje umarzające postępowanie odwoławcze, bezpodstawnie orzekając o braku po stronie skarżącego interesu prawnego. Sędzia zapomniał o tym, że w wyroku z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt II OSK 31/08 NSA stwierdził jednoznacznie, że Jan W. jest stroną postępowania o pozwolenie na budowę.

Oceń skuteczność złożonego przez skarżącego wniosku i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu.

2. Uchwałą z dnia 27 grudnia 2012 r. Rada Miejska, działając na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4, art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (dalej u.s.g.) uchwaliła Regulamin korzystania z kompleksu boisk sportowych "Moje Boisko - Orlik 2012"- stanowiący załącznik nr 1 do uchwały oraz Regulamin korzystania z lodowiska "Biały Orlik", stanowiący załącznik nr 2 do uchwały. Wykonanie uchwały powierzyła Burmistrzowi, stanowiąc jednocześnie, że wchodzi ona w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa, co nastąpiło 8 maja 2013 r. W dniu 10 czerwca 2013 r. Wojewoda działając na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g., wniósł na powyższą uchwałę skargę i zażądał stwierdzenia jej nieważności. Uzasadniając swoje żądanie organ nadzoru podniósł, iż przepisy gminne uchwalone przez radę gminy na tej podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. nie mogą wykraczać poza istotę korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej zwłaszcza wówczas, gdy cechy prawne i granice owego korzystania zostały zdefiniowane w przepisach powszechnie obowiązujących. Tymczasem Rada Miejska uregulowała w załącznikach do uchwały kwestie będące przedmiotem unormowania przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Zakazy określone przez organ stanowiący gminy: w pkt 9 lit. "d" załącznika nr 1 do przedmiotowej uchwały, uregulowane są w przepisie art. 143 i art. 144 Kodeksu wykroczeń, w pkt 9 lit. "g" załącznika nr 1 uchwały, uregulowane zostały w przepisach art. 145 Kodeksu wykroczeń, w pkt 12 załącznika nr 2 uchwały, uregulowane zostały kwestie objęte art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zakresie, w jakim dotyczą wnoszenia na teren obiektów środków odurzających. W odpowiedzi na skargę Gmina wniosła o oddalenie skargi. W uzasadnieniu wskazała, iż zaskarżona uchwała nie jest sprzeczna z prawem, jak również nie narusza w sposób istotny przepisów prawa.

Oceń skuteczność skargi Wojewody i umotywuuj stanowisko.

3. Sprzeciwem z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym do Prezydenta Miasta prokurator zaskarżył ostateczną decyzję tego organu z dnia 6 lipca 2011 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu m-ki Audi A3 na rzecz Jana K. i zażądał wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 1 kpa, uchylenia decyzji oraz wydania decyzji o odmowie rejestracji pojazdu. Postanowieniem doręczonym w dniu 31 stycznia 2014 r. prokurator został powiadomiony o wznowieniu postępowania. Do dnia 31 marca 2014 r. nie doręczono mu jednak decyzji, o której mowa w art 151 k.p.a.

Wskaż jakie działania powinien podjąć prokurator w przedstawionej sytuacji, by doprowadzić do wydania oczekiwanej decyzji.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 45

1. Roman S. złożył wniosek o wyłączenie sędziego WSA Ilony T. od udziału w sprawie z jego skargi na decyzję w przedmiocie dodatku mieszkaniowego. Skarżący jako podstawę wyłączenia podał stosowaną przez sędziego w procedurze sądowej i orzecznictwie "omnipotencję władczą funkcjonariusza publicznego państwa totalitarnego na szkodę i krzywdę skarżącego i w sprzeczności do zasad (prawdy, sprawiedliwości, uczciwości, przejrzystości, rzetelności, równości szans)". Sędzia WSA Ilona T. złożyła pisemne wyjaśnienie, w którym oświadczyła, że zna skarżącego wyłącznie z czynności związanych z rozpatrywaniem spraw z jego skarg. Ze skarżącym nie łączy ją stosunki rodzinne, towarzyskie, ani jakiegokolwiek inne. Wypełniając obowiązki przewodniczącego składu orzekającego, kieruje się wyłącznie dyspozycją art. 98 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu i umotywuuj stanowisko.

2. Rada Miasta w dniu 20 grudnia 2012 r. podjęła uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy. Uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa i weszła w życie w dniu 5 lutego 2013 r. W dniu 7 lutego 2013 r. Stanisław G. zaskarżył uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. W skardze podniósł zarzut naruszenia przez tę uchwałę jego interesu prawnego, albowiem dyskryminuje skarżącego jako osobę niepełnosprawną. W ocenie skarżącego uchwała powinna przewidywać ułatwienia dla wynajmu lokalu dla osoby niepełnosprawnej. Rada Miejska wniosła o odrzucenie skargi albo jej oddalenie. W uzasadnieniu podniosła, że skarżący nie wyczerpał trybu zaskarżenia i nie poprzedził skargi wezwaniem Rady do usunięcia naruszenia prawa.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 11 czerwca 2002 r. Sąd Rejonowy ustanowił kuratora w osobie Grzegorza J. dla częściowo ubezwłasnowolnionej Anny J. Prezydent Miasta decyzją z 15 grudnia 2011 r. przyznał Annie J. specjalistyczne usługi opiekuńcze, a następnie decyzją z 9 października 2012 r. na podstawie przepisów ustawy o pomocy społecznej ustalił wysokość należności z tytułu opłat za świadczone specjalistyczne usługi opiekuńcze. Decyzja ta została doręczona Annie J. (do rąk własnych adresata) w dniu 30 października 2012 r. W dniu 14 listopada 2012 r., bezpośrednio do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, wpłynęło odwołanie Grzegorza J. od decyzji z 9 października 2012 r. wskazującego, że jest kuratorem Anny J. od 2002 r., o czym organ wiedział, gdyż przedłożył mu odpowiednie dokumenty. W piśmie wskazał, że nie otrzymał decyzji Prezydenta z 15 grudnia 2011 r., ani z 9 października 2012 r., które znalazł w mieszkaniu Anny J. w dniu 10 listopada 2012 r., i w tej sprawie nikt się z nim nie kontaktował. Podniósł, że wysyłanie do 76-letniej osoby chorującej od ponad 40 lat na schizofrenię, która ma ustanowionego kuratora, przez instytucję zajmującą się pomocą takim osobom, jest niefortunne. Ponadto zakwestionował prawidłowość ustalenia opłaty i sposób wykonywania usługi opiekuńczej. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z 5 grudnia 2012 r. w trybie art. 134 k.p.a. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wyjaśniło, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało doręczone stronie w dniu 30 października 2012 r., natomiast odwołanie zostało wniesione w dniu 14 listopada 2012 r., a zatem z naruszeniem 14 - dniowego terminu, o którym mowa w art 129 § 2 k.p.a.

Dokonaj oceny legalności postanowienia SKO i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 46

1. Leokadia L. złożyła wniosek o wyłączenie sędziego WSA Mariusza B. od rozpoznania wniesionej przez nią skargi na bezczynność Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w przedmiocie choroby zawodowej. W uzasadnieniu pisma zarzuciła sędziemu, że wydał krzywdzące ją zarządzenie oraz brak moralnego i faktycznego prawa do orzekania w sprawie, ze względu na nieprawidłowo ustalony przedmiot zaskarżenia.

Oceń skuteczność złożonego przez skarżącą wniosku i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu.

2. Rada Miejska w dniu 26 marca 2013 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym, podjęła uchwałę w sprawie sprzedaży mienia komunalnego w trybie przetargowym, położonego w Ch. przy ul. K. W § 1 wymienionej uchwały wyrażono zgodę na sprzedaż w trybie przetargowym nieruchomości stanowiących własność Gminy Ch. położonych w Ch. przy ul. K. Wykonanie uchwały powierzono Burmistrzowi. Na podstawie wyżej opisanej uchwały wszczęto procedurę przetargową, zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pismem z dnia 11 czerwca 2013 r. Małgorzata P., działając na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym wezwała Radę Miejską w Ch. do usunięcia naruszenia prawa w związku z uchwaleniem w.w. uchwały. W uzasadnieniu wskazała, że Rada Miejska naruszyła interes skarżącej oraz wszystkich sąsiadów, którzy są właścicielami sąsiednich gruntów, w stosunku do działek objętych rzeczonym aktem prawa miejscowego. W jej ocenie, w tej sprawie kluczową rolę odgrywa sposób potencjalnego zagospodarowania owej nieruchomości. Uzyskała ona informację, że firma Amber Sp.z.o.o. z siedzibą w C. pismem z dnia 5 marca 2013 r. wyraziła chęć zakupu przedmiotowych działek i nosi się z zamiarem przeznaczenia ich pod parking dla samochodów jej pracowników oraz gości firmy. Przeznaczenie działek na parking spowoduje więc całkowite zniszczenie sąsiedniego terenu oraz dużą uciążliwość dla okolicznych mieszkańców. Organ w zakreślonym terminie nie udzielił odpowiedzi na wezwanie. Pismem z dnia 22 lipca 2013 r. Małgorzata P. wniosła skargę na tę uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Zarzucając nieuwzględnienie przez organ uchwalający uchwałę zbiorowych potrzeb wspólnoty mieszkańców, domagała się stwierdzenia jej nieważności. W odpowiedzi na skargę, Rada Miejska wniosła o jej oddalenie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Pismem z 29 grudnia 2009 r. Kamila K. złożyła wniosek do Ministra Sprawiedliwości o powołanie na stanowisko notariusza i wyznaczenie siedziby kancelarii notarialnej w K. Uchwałą z 9 lutego 2010 r. Rada Izby Notarialnej negatywnie zaopiniowała wniosek Kamili K. o powołanie na stanowisko notariusza i wyznaczenie siedziby kancelarii stwierdzając, że kandydatka nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu notariusza, z uwagi na odmowę odpowiedzi na pytania, które pozwoliłyby ocenić, czy poziom jej umiejętności prawniczych gwarantuje prawidłowe wykonywanie obowiązków zawodowych. Decyzją z 16 kwietnia 2010 r. wydaną na podstawie Prawa o notariacie, Podsekretarz Stanu Zbigniew W., działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, powołał Kamilę K. na stanowisko notariusza i wyznaczył siedzibę kancelarii notarialnej. Na skutek wniosku Rady Izby Notarialnej o ponowne rozpatrzenie sprawy, Podsekretarz Stanu Zbigniew W., działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, decyzją z 24 czerwca 2010 r. utrzymał w mocy decyzję o powołaniu Kamili K. na stanowisko notariusza i wyznaczeniu siedziby kancelarii.

Dokonaj oceny legalności decyzji wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 47

1. W dniu 15 lutego 2012 r. na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w sprawie ze skargi Zenona M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 4 października 2011 r. w przedmiocie łącznego zobowiązania pieniężnego za 2011 r., Stowarzyszenie P. złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie. Jako podstawę wniosku wskazało § 7 pkt 6 statutu Stowarzyszenia, zgodnie z którym celem stowarzyszenia jest „rzecznictwo interesów członków Stowarzyszenia przed organami władzy publicznej i samorządowej”.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z dnia 12 marca 2014 r. Jacek L. zamieszkały w Warszawie zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie z wnioskiem o zgłoszenie udziału prokuratora w postępowaniu administracyjnym prowadzonym z jego wniosku przez Prezydenta Miasta Świnoujście w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie zespołu budynków mieszkalnych jednorodzinnych, w zabudowie bliźniaczej i grupowej wraz z infrastrukturą towarzyszącą. W uzasadnieniu wskazał, że postępowanie administracyjne prowadzone jest z naruszeniem przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i tylko udział w nim urzędu prokuratorskiego zapewni legalność decyzji kończącej sprawę. Dodał, że ma również wątpliwości co do bezstronności organu administracji, zważywszy na typowe dla małych społeczności układy towarzyskie.

Przedstaw zasady regulujące właściwość miejscową prokuratury w sprawach z zakresu prawa administracyjnego, a także swoje stanowisko w przedmiocie zasadności zgłoszenia udziału prokuratora we wskazanym przez wnioskodawcę postępowaniu administracyjnym.

3. Prezydent Miasta decyzją z 8 lutego 2007 r. orzekł o wymeldowaniu Romana J. z pobytu stałego w lokalu w D. W związku z tym, iż aktualne miejsce pobytu Romana J. nie było znane, organ w toku postępowania wystąpił o ustanowienie przedstawiciela dla osoby nieznanego z miejsca pobytu. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2006 r. Sąd Rejonowy ustanowił przedstawiciela - Radosława S., jako osobę upoważnioną do reprezentowania Romana J., w tym także do odbierania w jego imieniu korespondencji. Przedstawicielowi doręczono decyzję o wymeldowaniu strony w dniu 12 lutego 2007 r. W dniu 14 czerwca 2007 r. Roman J. odebrał kserokopię decyzji organu I instancji i w dniu 26 czerwca 2007 r. złożył odwołanie od decyzji Prezydenta Miasta. Postanowieniem z 30 lipca 2007 r. na podstawie art. 134 k.p.a. Wojewoda uznał, że odwołanie wniesione zostało z uchybieniem 14 - dniowego terminu do jego złożenia, a strona nie wniosła o jego przywrócenie. W uzasadnieniu wskazał, że ustanowiony w sprawie przedstawiciel odebrał decyzję organu I instancji w dniu 12 lutego 2007 r. i nie wniósł od niej odwołania. Stąd też organ uznał, iż decyzja została doręczona prawidłowo i w lutym 2007 r. zaczął biec 14 -dniowy termin do wniesienia odwołania. Od postanowienia Wojewody, skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wywiódł Roman J. zarzucając obrazę art 134 k.p.a., art. 57 § 1 k.p.a., art. 129 § 2 k.p.a. i art. 34 § 1 k.p.a.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 48

1. Skarżący Andrzej G. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego. W toku postępowania ustalono, że skarżący jest ubezwłasnowolniony częściowo, zaś jego kuratorem jest Kazimierz K. Pismem z dnia 10 maja 2011 r. Sąd zwrócił się do kuratora skarżącego o złożenie oświadczenia na piśmie, czy popiera on skargę wniesioną przez Andrzeja G., czy też ją cofa - w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia skargi. W odpowiedzi na powyższe Kazimierz K. w piśmie z dnia 18 maja 2011r. oświadczył, iż nie popiera skargi wniesionej przez Andrzeja G. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2004 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi Andrzeja G. odrzucił skargę.

Oceń prawidłowość działania sądu zmierzającego do wyjednania oświadczenia kuratora dla ubezwłasnowolnionego częściowo i umotywuuj stanowisko

2. Rada Miejska w dniu 13 marca 2013 r. podjęła uchwałę Nr XX/4/2013 w sprawie wyboru metody ustalania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi i ustalenia stawki tej opłaty oraz wprowadzenia zezwoleń przedmiotowych w opłacie. Andrzej M. pismem procesowym z 31 maja 2013 r., złożonym w tej samej dacie w Kancelarii Urzędu Miasta, wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na wyżej wymienioną uchwałę. Z treści skargi i dołączonych do niej dokumentów wynika, że Andrzej M. przed wniesieniem skargi do Sądu, pismem złożonym w dniu 22 marca 2013 r. w Kancelarii Urzędu Miasta wezwał Radę Miejską do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego tą uchwałą. Rada Miejska nie udzieliła odpowiedzi na to wezwanie. W odpowiedzi na skargę Andrzeja M. Rada Miejska wniosła o jej oddalenie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z dnia 14 listopada 2013 r. Wójt orzekł w przedmiocie zwrotu przez Romana S. należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Decyzja została doręczona wyznaczonemu przez Sąd kuratorowi dla nieobecnego Romana S. - adwokatowi Mikołajowi K. Odwołanie od powyższej decyzji wniósł w terminie kurator dla nieobecnego Romana S. - adwokat Mikołaj K. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 30 grudnia 2013 r. w trybie art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. umorzyło postępowanie odwoławcze. Rozstrzygnięcie to oparło na ustaleniu, że kurator został ustanowiony postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 1 października 2013 r., wydanym na wniosek Wójta, w oparciu o przepisy art. 34 k.p.a. w zw. z art. 184 k.r.i.o., które swoim zakresem nie objęło postępowania odwoławczego przed tym Kolegium. W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego kurator wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji zarzucając, że to obowiązkiem organu odwoławczego było zapewnienie stronie prawidłowej reprezentacji w postępowaniu odwoławczym. Natomiast kwestionowana decyzja narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego i godzi w gwarancje procesowe skarżącego, odmawiając mu prawa do odwołania się od decyzji organu I instancji. Odpowiadając na skargę organ odwoławczy postulował jej oddalenie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 49

1. Bożena K. i Andrzej K. wnieśli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 27 lutego 2012 r. w przedmiocie podatku od nieruchomości za 2011 r., którą tenże Sąd postanowieniem z dnia 31 maja 2012 r. odrzucił. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia sąd pierwszej instancji wskazał, że strona skarżąca została wezwana zarządzeniem z dnia 9 maja 2012 r. do uzupełnienia braków formalnych skargi poprzez uiszczenie wpisu oraz podpisanie skargi. W następstwie wezwania skarżący uiszcili wpis. Z analizy akt ponadto wynika, że skarżąca w odpowiedzi na wezwanie przesłała skargę, która nie została podpisana, pomimo prawidłowego pouczenia o skutkach nieusunięcia braków formalnych w terminie. Skarżący zaś na wezwanie w tym przedmiocie w ogóle nie odpowiedział. W skardze kasacyjnej od powyższego postanowienia, skarżąca zarzuciła jemu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 57 § 1 w zw. z art. 47 § 1 p.p.s.a. przez błędne zastosowanie i ustalenie, że skarga nie spełniała wymogów formalnych.

Oceń skuteczność skargi kasacyjnej i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

2. W dniu 24 października 2012 r. Rada Miasta podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru "Bronowice Małe". Po uprzednim wezwaniu Rady Miasta do usunięcia naruszenia interesu prawnego, Agnieszka P. zaskarżyła wymienioną uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. Zakwestionowanej uchwale skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów art. 9 ust. 4 w związku z art. 20 ust. 1 w związku z art. 28 ust. 1 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pomimo niezgodności jego zapisów ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta. W odpowiedzi na skargę Rada Miasta wniosła o jej oddalenie. Podniosła, że odstępstwo od wskazań w Studium znajduje uzasadnienie, gdyż tereny objęte uchwałą stanowią barierę akustyczną dla zabudowy mieszkaniowej zlokalizowanej lub planowanej, i im wyższe budynki stanowią tę barierę, tym korzystniej dla zabudowy w głębi. Lokalne przekroczenia wysokości - mające uzasadnienie merytoryczne - nie powinny więc stanowić podstawy do kwestionowania zgodności ze Studium.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z dnia 3 lutego 2010 r. Wójta Gminy odmówił ENA spółce z o.o. ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynków mieszkalnych, jednorodzinnych z garażami. Decyzja ta wraz pouczeniem o trybie odwoławczym została doręczona Spółce w dniu 8 lutego 2010 r. W dniu 23 lutego 2010 r. do Wójta Gminy wpłynęło odwołanie od ww. decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Do wniosku Spółka dołączyła kopię pierwszej strony decyzji organu I instancji opatrzoną prezentatą z datą wpływu 9 lutego 2010 r., kopię karty stanowiska pracy Mireli G., kopię pełnomocnictwa pocztowego z dnia 21 października 1997 r. Spółka utrzymywała, że uchybienie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło nie z winy Spółki. Jako przyczynę uchybienia terminu, wskazała błąd osoby pracującej w kancelarii odpowiedzialnej za przyjmowanie korespondencji ujawniony 22 lutego 2010 r., polegający na odebraniu przesyłki przez pracownicę Spółki – Mirelę G. w dniu 8 lutego 2010 r. w godzinach popołudniowych i zarejestrowanie jej następnego dnia rano, pod datą 9 lutego 2010 r. Postanowieniem z dnia 01 czerwca 2010 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze odmówiło Spółce przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wskazało, że decyzja została doręczona 8 lutego 2010 r, termin do wniesienia odwołania upłynął 22 lutego 2014 r. W ocenie SKO powoływanie się na zaniedbanie osoby, którą Skarżąca posłużyła się nie daje podstaw do uznania, że zachodzi brak winy w uchybieniu terminu. Zarejestrowanie pod niewłaściwą datą przesyłki jest wyrazem niestaranności, czy wręcz niedbalstwa, a niedbalstwo pracownika, bez względu na to, czy jest nim osoba fizyczna, czy osoba prawna rodzi skutki w postaci odmowy przywrócenia terminu. Spółka wniosła skargę na postanowienie SKO do sądu administracyjnego.

Ocen skuteczność skargi i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW 50

1. Decyzją z 12 października 2000 r. Prezydent Miasta na wniosek Komendanta Wojewódzkiego Policji orzekł o zatrzymaniu Stanisławowi G. prawa jazdy. Decyzja wysłana na adres strony figurujący w ewidencji ludności, została zwrócona z adnotacją „adresat przebywa w zakładzie karnym”. Organ ponownie wysłał decyzję na ten sam adres, której odbiór pokwitowała w dniu 28 grudnia 2001 r. Maria G. - matka. Pismem z 18 lutego 2009 r. adresowanym do Urzędu Miasta, Stanisław G. zwrócił się o wyjaśnienie kwestii jego uprawnień do kierownia pojazdami mechanicznymi. Wyjaśnił, że prawo jazdy zostało mu bezprawnie zabrane przez policję w dniu 29 września 2000 r., ale on nie zdążył wyjaśnić sprawy, gdyż tego samego dnia został osadzony w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności. Pismem z 16 marca 2009 r. Urząd Miasta poinformował Stanisława G., iż wydano decyzję o zatrzymaniu mu prawa jazdy, którą odebrała matka w dniu 28 grudnia 2001 r. Pismem z 20 marca 2009 r. Stanisław G. złożył odwołanie. Stwierdził, że nie zgadza się z decyzją, która doręczona została na adres, pod którym nie mieszkał, matce która nie utrzymywała z nim kontaktu w związku z popełnieniem przez niego zabójstwa, i to po 14 miesiącach od jej wydania. Postanowieniem z 8 października 2009 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdziło wniesienie odwołania z uchybieniem terminu. W uzasadnieniu wskazało, że przesyłka z przedmiotową decyzją została skutecznie doręczona w dniu 28 grudnia 2001 r. w trybie doręczenia zastępczego określonego w art. 43 k.p.a. (przesyłkę odebrała matka). Zdaniem organu okoliczność, że osoba odbierająca przesyłkę, nie doręczyła w stosownym czasie przyjętego pisma do rąk adresata, nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia odwołania, ani na skuteczność doręczenia.

Dokonj oceny legalności postanowienia SKO i umotywujs stanowisko.

2. Rada Miejska w dniu 13 marca 2013 r. podjęła uchwałę Nr XX/4/2013 w sprawie ustalenia sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, która w części stanowi nieruchomość, na której zamieszkują mieszkańcy, a w części nieruchomość, na której nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne oraz wprowadzenia zwolnień przedmiotowych w opłacie. Andrzej M. pismem procesowym z 31 maja 2013 r., złożonym w tej samej dacie w Kancelarii Urzędu Miasta wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na wyżej wymienioną uchwałę. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o odrzucenie skargi albo jej oddalenie. W uzasadnieniu podniosła, że skarżący nie wyczerpał trybu zaskarżenia i nie poprzedził skargi wezwaniem Rady do usunięcia naruszenia prawa.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywujs stanowisko.

3. Decyzją z dnia 28 listopada 2011 r. Burmistrz Miasta ustalił solidarnie: Felix sp. z o.o. i Kamilowi F. podatek od nieruchomości w wysokości 15.765, 60 złotych za lata 2005-2010 na podstawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Pismem z dnia 7 marca 2012 r. Kamil F. zwrócił się z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie ustalenia podatku od nieruchomości za wskazany wyżej okres. W ocenie wnioskodawcy, dowody na podstawie których organ wydał decyzję z dnia 28 listopada 2011 r. były fałszywe. Na poparcie swojej tezy powołał się na postanowienie Prokuratury Rejonowej z dnia 27 stycznia 2012 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie poświadczenia nieprawdy co do okoliczności opodatkowania solidarnie spółki Felix i Kamila F. w latach 2005-2010 tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Burmistrz Miasta po wznowieniu postępowania, decyzją z dnia 25 maja 2012 r. odmówił uchylenia decyzji z dnia 28 listopada 2011 r. Po rozpoznaniu odwołania strony, Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 19 lipca 2012 r. utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji, uznając iż nie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 240 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej. W ocenie organu odwoławczego, powołane postanowienie Prokuratury Rejonowej nie jest dowodem na to, że przy ustaleniu wymiaru podatku organ podatkowy oparł się na fałszywych dowodach. Kamil F. zakwestionował decyzję organu II instancji. W skardze do sądu administracyjnego wywiódł, że sam fakt prowadzenia postępowania karnego potwierdza, iż dowody na których oparł się organ, były fałszywe.

Ocen skuteczność skargi i uzasadnij stanowisko.